

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LII
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1974

E.M.

C U P R I N S

— Bogăția harului	Gh. Indricău
— Pastorul și Biblia sa	O. Coconcea
— Ce trebuie să fac spre a fi mântuit	G. Mateescu
— Discuții despre frumos și frumusețe	C. Alexe
— Cum să-I slujim lui Dumnezeu	V. Moldovan
— Epistola către Evrei	Exeget
— Domnul neprihănirea noastră	M. Popa
— Fiul lui Dumnezeu — Fiul Omului	D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România
Apare la două luni sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116, sect. 4 ; Tel. 21.59.60

Redactor
Dumitru Popa

Insușirile caracterului Domnului Hristos

Domnul Isus Hristos a venit pe acest pământ pentru a prezenta tuturor adevărul divin și trăirea lui în toate împrejurările vieții. Viața Lui s-a caracterizat printr-o ascultare desăvârșită, pornită din inimă

Spirit o face în inimă, spre a o lumina și innoi, ne duce, prin credință într-o legătură așa de strînsă cu Hristos, încît avînd o clară concepție despre caracterul Lui, putem să discernem și cea mai meșteșugită înșelăciune a lui Satana. Prin meritele lui Hristos,

cunoștință despre viața și caracterul lui Hristos“.

Pe de altă parte, acelaș apostol Petru, la începutul celei de a doua epistole pe care o scrie către toți „cei ce au căpătat o credință de acelaș preț“ cu a lui, face următoarea urare : „Harul și pacea să vă

BOGĂȚIA HARULUI

sinceră și curată față de Dumnezeu-Tatăl. El a arătat aci pe pământ cum trebuie să fie un adevărat credincios care dorește sincer să slujească lui Dumnezeu. Caracterul Domnului Isus Hristos a fost desăvârșit. El este modelul nostru de urmat. Noi trebuie să ajungem la cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii, însușindu-ne caracterul Lui. Aceasta o putem face numai învățînd de la El. „A învăța de la Hristos“, zice Spiritul Profetic — „însemnează a primi harul Său, care este caracterul Său. Iată, deci, că mergînd mai departe cu cercetarea putem spune că, în această accepțiune a cuvîntului, har însemnează totalitatea însușirilor caracterului Domnului nostru Isus Hristos. Inspirația divină ne spune că : „harul trebuie cultivat cu mare grijă“. Aceasta însemnează că însușirile caracterului Domnului Isus Hristos, pe care El este gata să le facă să răsară și în caracterul nostru, dacă noi dorim aceasta, trebuie cultivat pentru ca astfel să și „creștem în har“.

Creșterea în har

Cultivarea însușirilor caracterului și, deci, creșterea noastră în harul Domnului nostru Isus Hristos, se poate face numai rămînînd într-o strînsă legătură și continuă comuniune cu Domnul Isus.

„Manifestarea iubirii, îndurării și bunătății lui Dumnezeu, și lucrarea pe care Sfîntul

prin dreptatea Lui, care prin credință, ne este socotită nouă, căpătăm un caracter creștin desăvârșit. Lucrarea ce avem de îndeplinit în toate zilele și în toate orele, ne-o arată apostolul prin cuvintele : „Să privim spre Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, Hristos (Evrei 12,2). „Făcînd aceasta, ideile noastre devin mai clare, credința noastră mai tare, speranța noastră mai întemeiată și astfel noi vom crește în har“.

„Creșterea noastră în har, bucuria noastră în spirit, folosința noastră — toate depind de legătura noastră cu Hristos. Prin zilnica și continua legătură cu El, prin continua rămînere în Hristos — numai astfel putem crește în har“. Apostolul Petru îndeamnă pe frații săi de credință să crească „în harul și în cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 3,18). „Cînd cei credincioși cresc în harul lui Dumnezeu, atunci ei dobîndesc continuu o mai clară înțelegere a Cuvîntului Său“. „Noi avem posibilitatea să ne îmbogățim cunoștințele printr-o cercetare plină de rivnă a Scripturilor, și apoi să urmăm căile adevărului care sînt descoperite în ele. Acei care cresc neconțenit în har, vor fi tari în credință și vor înainta... Dacă creșteți în harul și cunoștința Mîntuitorului nostru Isus Hristos, veți folosi orice privilegiu și ocazie de a căpăta mai multă

fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 1,2). Iar apostolul Pavel, lămurînd mai bine această idee, scrie Colosenilor (1,9) : „... nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru : aducînd roade în tot felul de fapte bune, și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu“.

Deci „creșterea în har“ sau dezvoltarea însușirilor caracterului Domnului nostru Isus Hristos în noi se face prin „cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său“. Această cunoaștere va avea drept rezultat schimbarea firii pămîntești în fire duhovnicească, singura care va moșteni viața veșnică. Căci „viața veșnică este aceasta : să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17,3).

Cunoașterea aceasta de Dumnezeu nu se rezumă numai la acumularea de cunoștințe teoretice despre Dumnezeu. O astfel de cunoaștere nu ne va ajuta să creștem în har. „Cea mai mare manifestare a harului și puterii lui Hristos pe care o pot da pe față cei credincioși, este atunci cînd omul firesc devine părtaș de natură dumnezeiască, și cînd prin puterea pe care o dă harul lui Hristos, biruiește stricăciunea care este în lume

prin poftă". „Singura cale pentru a crește în har este de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a incredințat-o Hristos: a face adică tot ce stă în puterile noastre ca să ajutăm și să binecuvintăm pe aceia care au nevoie de ajutorul nostru... Dacă mergi să lucrezi... vei crește în harul lui Hristos pe care-l vei pune astfel în practică“.

Amabilitate, bunăvoință... har

Așa cum este folosit în Sfânta Scriptură, cuvântul „har“ mai conține și ideea unui conținut frumos sau agreabil simțit sau exprimat față de un altul, ca de pildă, amabilitate, favoare, bunăvoință. Iosif a aflat „trecere“, literal, „har“ înaintea lui Faraon. David a căpătat milă („favoare“) înaintea lui Dumnezeu (Fapte 7,10. 46). „Cînd predicau ucenicii erau „plăcuți“, literal, „aveau har“ înaintea întregului norod (Fapte 2,47). Cu siguranță că definiția de „favoare nemeritată“ ce i se atribuie cuvîntului, aici nu este corespunzătoare. „Har“ trebuie înțeles aici în sensul din Luca 2,52, unde se spune despre Domnul că „era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor“.

Ca o exprimare a sentimentelor de bunăvoință „har“ este folosit și cu privire la recunoștință. Astfel întrebarea: „va rămîne el îndatorat față de robul acela? din Luca 17,9, este redată în alte traduceri prin „Mulțumește el robului aceluia?“, iar literal, întrebarea este: „Are el har față de robul acela?“ În sensul acesta, „har“ este adesea folosit în expresia: „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu“, literal, „har fie lui Dumnezeu“ (1 Cor.15,57; Rom. 6,17). Cu siguranță că nici în aceste expresii, cuvîntul „har“ nu însemnează „favoare nemeritată“ oferită de muritori lui Dumnezeu.

Tot ca o exprimare de bunăvoință deosebită, cuvîntul „har“ este folosit și cu privire la un dar, un avantaj. Cînd Iudeii au venit la Festus, ei i-au cerut le facă un „hatir“, literal,

un „har“ contra lui Pavel (Fapte 25,3). Pavel vorbește despre darul pe care-l aduse-seră bisericile pentru săracii din Ierusalim ca fiind, literal, „harul“ (1 Cor.16,3 cu 2 Cor. 8,4).

Darul cel nespus de mare

Mari și minunate sînt „bogățiile harului lui Dumnezeu!“ Harul este izvor nesecat de binecuvîntări neprețuite. Din el curg torente nesfîrșite de daruri spirituale și materiale, infinit de felurite, care stau gata să se reverse peste sufletul însetat, flămînd și dornic după o adevărată viață spirituală. Tot din această „bogăție a harului Său“, în nemărginita Sa iubire față de noi, Dumnezeu ne-a dat cel mai măreț și mai scump „Dar“ dintre daruri. „Totul ni se dă prin acest unic Dar negrăit de mare, Unicul Fiu al lui Dumnezeu“. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus“ (Efes. 2,4—7).

Întreg planul de mîntuire se întemeiază pe un „dar“, realizat prin jertfa Domnului nostru Isus Hristos, „iar ca o coroană a mîntuirii este „darul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Isus, Domnul nostru. Nimeni nu va putea să admire harul lui Dumnezeu, fără să fie constrîns să exclame împreună cu apostolul: „Mulțumiri fie lui Dumnezeu pentru darul Lui cel de nespus“ (2 Cor. 9,15; Mărt. I. p. 70). Deci, „darul cel nespus de mare“ se datorește tot nemărginitei bogății a harului lui Dumnezeu.

Harul spiritual

„Aproape de încheierea Planului de Mîntuire este făgăduită o mare revărsare a harului

spiritual, spre a pregăti biserica pentru venirea Fiului Omului. Această revărsare a Spiritului este asemănată cu căderea ploii tîrzii, și tocmai pentru această nouă putere ar trebui să-și înalțe creștinii cererile lor către Domnul secerișului, în timpul ploii tîrzii“ (Faptele Apost. p. 55). „Ploaia tîrzie, care era dată pentru coacerea recoltei pămîntești, reprezintă harul spiritual care pregătește comunitatea pentru venirea Fiului Omului“. „Harul divin ne trebuie la început, harul divin ne trebuie la orice pas de progres, și numai harul divin poate încheia lucrarea“. „Cu inimile pline de căință, să ne rugăm acum cu cea mai mare seriozitate pentru ca în acest timp al Ploii tîrzii, stropii harului să cadă peste noi“.

Iată aci un nou înțeles al cuvîntului „har“. Este vorba de „harul spiritual“, care este sinonim cu revărsarea binecuvîntărilor oferite de Dumnezeu prin cea de a treia Persoană a Dumnezeirii: Duhul Sfînt. Toate comorile cerești trimise nouă prin Duhul Sfînt pentru ca să ne ajute în vederea pregătirii noastre pentru cer, sînt cuprinse în noțiunea de „har spiritual“, prezentat de profeți sub înfățișarea ploii timpurii și tîrzii care cad în țările orientale în timpul semănatului și al seceratului. Aceiași profeți au „prezis revărsarea harului spiritual într-o măsură bogată asupra bisericii lui Dumnezeu“ (Faptele Ap.p.54). Îndemnul care ni se dă este să cerem de la Domnul să reverse asupra noastră din bogăția harului Său spiritual, pentru ca să putem deveni fii și fiice după voia Lui, aducînd astfel slavă Numelui Lui cel mare și minunat. Dacă sufletul nostru va dori după Dumnezeu, atunci vom găsi tot mai mult din bogățiile fără sfîrșit ale harului Său. Dacă vom medita la aceasta, ele vor deveni proprietatea noastră și vom da în știre meritele jertfei pe care a adus-o Mîntuitorul, scutul dreptății Sale, plînatatea înțelepciunii și a puterii Sale, spre a ne înfă-

țișa înaintea Tatălui „nepătați și fără greșală“.

Harul lui Dumnezeu sau grația divină

Sensul distinctiv pe care îl are cuvântul „har“ în Noul Testament, și mai ales în scrierile apostolului Pavel, este acela al iubirii îmbelșugate, al iubirii mintuitoare a lui Dumnezeu față de păcătoși, așa cum este descoperită în Isus Hristos. Fără îndoială, că intrucît toți oamenii au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Rom.3,23), o astfel de iubire din partea lui Dumnezeu este cu totul nemeritată de cel păcătos. (Rom.1,18—32; Fapte 7,52). Și cu toate acestea, Dumnezeu a continuat să privească pe păcătos cu iubire și bună-tate, ca descoperirea bunății Lui să-l îndemne la pocăință.

Iată dar că, de data aceasta, prin „harul lui Dumnezeu“ se înțelege bunătața lui Dumnezeu, în măsura în care ea se dovedește a-și găsi aplicarea față de păcătos fără ca să contribuie la aceasta cu vreun merit oarecare. Într-un înțeles mai restrîns al cuvîntului și mai specific sensului lui din Noul Testament, „har“ înseamnă acea cauzalitate divină, adică acea acțiune efectivă pornită din partea cerului, care pune pe om în adevăratul raport religios față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că prin liberarea omului de păcat și vină, acesta este împăcat cu Dumnezeu și condus la trăirea unei desăvîșite vieți morale.

Nu ne lipsește, în această privință, nici definiția Spiritului Profetic, unde citim: „Harul este bunătața lui Dumnezeu dovedită față de ființe omenești care nu o meritau. Dumnezeu se bucură să reverse harul Său asupra-ne, nu pentru că noi am fi vrednici, ci tocmai pentru că nu-l merităm“. Deci, noi înțelegem prin „har“ un „bine nemeritat; cu alte cuvinte, harul lui Dumnezeu este nemărginita Sa binevoire de a primi pe păcătos fără merite personale, de a-l curăți de păcate și de a-l îndreptăți pentru a putea dobîndi fericirea veșnică“.

„Acesta este harul lui Dumnezeu în înțelesul specific al

Noului Testament... El este iubirea Lui nemărginită, atotcuprinzătoare și transformatoare față de omul păcătos. Și vestea cea bună a harului Său așa cum este descoperit în Isus Hristos, este „puterea lui Dumnezeu spre mîntuire“ (Rom.1,16). Harul nu este numai îndurarea și bunăvoinea lui Dumnezeu de a ierta, ci el este și o putere de mîntuire în acțiune dătătoare de energie și transformatoare. În felul acesta harul poate să umple pe cineva. Despre Domnul Isus stă scris că El era „plin de har și de adevăr“ (Ioan 1,14) el poate să fie dat (Rom.12,3,6) și poate fi îndesulător (2 Cor.12,9). Harul, stăpînește (Rom.5,21), învață (Tit 2,11,1) întărește inima (Evrei 13,9). În unele cazuri „harul“ poate să fie aproape echivalent cu „Evanghelia“ (Col.1,16), și cu lucrarea lui Dumnezeu în general (Fapte 11,23). „Harul divin este marele element al puterii mintuitoare“.

Dumnezeu a făcut pe om desăvîșit. Adam, părintele nostru al tuturor, a primit de la Dumnezeu — odată cu aducerea lui la ființă — „darul vieții și al dreptății“. Prin ascultare, omul ar fi putut rămîne în această stare desăvîșită în tot decursul veșnicilor care aveau să vină. Dar, intervenind neascultarea — și, deci călcarea poruncii — darul vieții a fost pierdut și omul, din desăvîșit cum era, a devenit nedesăvîșit. El nu mai avea în fața Creatorului nici un fel de îndreptățire. Din starea lui păcătoasă nu se mai putea salva singur. Aceasta ar fi însemnat ca el să rămînă pierdut pentru totdeauna. „Legea lui Dumnezeu arată pe toți oamenii ca păcătoși. Urmașii lui Adam, nu numai că au moștenit prin forța lucrurilor o natură păcătoasă, ci oricare om, ca fruct al acestei naturi, a făcut la rîndul său păcate“. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“ (Rom.5,12).

Din starea lui păcătoasă omul, fără vreun ajutor venit de sus, nu s-ar fi putut salva

niciodată. Chiar dacă și-ar lua hotărîrea să asculte în totul de voia lui Dumnezeu, această „hotărîre de a asculta în totul“, cel păcătos nu o poate aduce la îndeplinire prin propriile lui eforturi. Omul este în totul sub puterea aceluia de a cărui glas a ascultat nesocotind porunca hotărîită a lui Dumnezeu de a nu mîncea din fructul pomului oprit. Așa fiind, chiar așa zisele fapte bune pe care le facem apar înaintea lui Dumnezeu minjite de influența nefastă a păcatului. Scriptura arată clar că „... toate faptele noastre bune sînt ca o haină minjită“ (Isa.64,6).

Acesta este rezultatul străduințelor noastre personale, ceea ce înseamnă că oricît ne-am strădui să fim plăcuți lui Dumnezeu prin umblarea noastră — umblare datorită propriilor noastre eforturi — prin aceasta nu vom putea obține niciodată intrare în cer. Tot binele pe care-l facem nu ni se datorește nouă, ci harului lui Dumnezeu care ne-a făcut în stare să-l facem. Pentru că, dacă ar fi ca Bunul Dumnezeu să acorde mîntuirea luînd drept criteriu meritele celui păcătos, nici un om care a trăit vreodată pe acest pămînt, n-ar mai deveni cetățean al împărăției lui Dumnezeu. Dar, laudă fie adusă lui Dumnezeu, că mîntuirea nu se capătă prin merite personale, ci prin har, adică prin grația sau favoarea divină. „Căci prin har ați fost mîntuiți, pe temeiul credinței, și anume nu prin meritele voastre, nu, acesta este darul lui Dumnezeu“ (Efes.2,8, trad.Menge).

„Hristos Și-a dat viața pentru a face cu puțință ca omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu. Ceea ce atrage pe oameni laolaltă în ascultare de adevăr este harul Său“.

Indricău Gh.

P A S T O R U L

ȘI BIBLIA SA

Pentru slujitorul lui Dumnezeu, Biblia este mai mult decât o carte obișnuită, unul dintre cele mai importante lucruri pe care să ni le amintim este acesta: „Nicio dată nu trebuie să studiem Biblia fără rugăciune. Înainte de a deschide paginile ei ar trebui să cerem iluminarea Spiritului Sfânt și ea ne va fi acordată“.

O mare parte din experiența studiului Bibliei implică de asemeni „reflecții la rugăciune“. Pentru o astfel de reflecție, o abordare a Bibliei verset cu verset, este în special potrivită.

„Cercetătorul să ia un verset și să-și concentreze mintea asupra lămuririi gândului pe care Dumnezeu l-a pus pentru el în acel verset, și apoi să stăruie asupra lui pînă ce acesta va fi însușit. Un pasaj astfel studiat pînă ce însemnătatea sa va fi deslușită, este de mai mare valoare decât din lectura atentă a multor capitole fără să fi avut în vedere vreun scop hotărît și nici o instruire cîștigată“.

Încercați mai întii un verset nenarativ cum ar fi de exemplu Ioan 15,11.: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămînă în voi și bucuria voastră să fie deplină“.

Începeți punindu-vă întrebări. Există cumva un cuvînt cheie în acest verset? Ce a vrut să spună Domnul Hristos prin „bucuria Mea“? Dar prin „bucuria voastră“? Ce implică o bucurie „deplină“?

Oricare ar fi bucuria aceasta, evident ea are de a face mai degrabă cu oamenii, cu relațiile lor decât numai cu lucrurile. Tot astfel indică și inspirația. „Bucuria Mîntuitorului este de a vedea în împărăția slavei pe cei ce au fost salvați prin agonia și umilința Sa. Iar cei răscumparați vor fi părtași la bucuria Sa atunci cînd vor

zări, printre cei mîntuiți pe aceia care au fost cîștigați la Hristos prin rugăciunile, prin truda și sacrificiile lor pline de iubire“.

Ca pastor poți încerca vreo bucurie mai mare decât emoția de a vedea în împărăția Sa pe cineva cu care ai discutat realitatea adevărurilor veșnice?

Dar bucuria creștinului este într-o mare măsură și un factor al prezentului. Cunoașterea și iubirea Domnului Isus, de exemplu umple de bucuria Sa tot ceea ce facem. Munca noastră,

tră, studiul, recreația, părășia sau jocul nostru.

Cuvintele găsite în Ioan 15, au fost spuse numai cu cîteva ore înainte a crucii. Nu cumva ele mai sugerează și altceva, o bucurie care nu poate fi învinsă de încercări și greutăți? Întreaga Evanghelie poate fi redusă aproape la un singur cuvînt: **BUCURIE**.

Aceasta fiind adevărat n-ar trebui oare să demonstrăm că viața creștină este o viață fericită? „Nu există nimic întunecat sau trist în religia Domnului Isus... Hristos doarește ca noi să facem ca serviciul Său, să pară atractiv, precum este în realitate“.

Și acest gînd ne sugerează o altă întrebare: Care este

cauza ce stă la baza celor mai multe nefericiri? Nu cumva bucuria în vreuna din profunzimile ei include și vreo cale prin care această apăsătoare greutate poate fi înlăturată?

O astfel de bucurie o poate găsi cel credincios pe drumul crucii. Și oricine este dispus să asculte i se face invitația: „Lasă toate poverile la piciorul crucii și mergi mai departe bucurîndu-te în dragostea Celui care te-a iubit mai întii“.

Astfel, pînă acum, am început doar să explorăm profunzimea acestui verset. Stăruieți mai departe asupra lui și lăsați ca voioșia și bucuria voastră să convingă că religia voastră este ceva real, viu, de dorit.

Metoda — verset cu verset — va îmbogăți de altfel și studiul unui pasaj narativ. Să ne gîndim numai la un singur verset: Mat. 27,36: „Apoi au șezut jos și-L păzeau“. Evident contextul aparține crucificării. Domnul Isus fusese pironit pe cruce, aceasta fusese fixată în groapa ei iar soldații își împărțiseră hainele Sale; „Apoi au șezut jos și-L păzeau“.

Ce ar putea fi valoros pentru tine în această scurtă relatare?

Este desigur gîndul în legătură cu ultimele scene ale vieții Domnului Hristos la care se referă inspirația cînd spune: „examinați-l punct cu punct și lăsați ca imaginația voastră să prindă fiecare scenă“. Să ne oprim asupra acestui amănunt special care se referă atît la ostașii romani cît și la ceilalți care se aflau în jurul crucii, ca să-L păzească. Ce se poate vedea acolo? Ce se poate auzi acolo? Ce se poate simți acolo?

Ce se poate vedea acolo? Crucea, bineînțeles, acea cruce înălțată purtînd o prețioasă jertfă, de un realism prea grozav ca s-o poți uita vreodată.

Agonia la care a fost supusă jertfa și care a durat o oră sau chiar mai mult. În imaginația noastră, să ne oprim la câțiva pași de cruce și să privim în ochii Săi.

Ce ai putea să citești în ochii Săi? Iubirea în primul rând, se oglindește în ei. Iertarea și puterea. Amprenta durerii — profunde, foarte profundă durere.

Nu cunoaștem culoarea ochilor Domnului dar se presupune că erau albaștri. Privește mai atent în acele limpezi adâncimi căci acolo se mai oglindește ceva. Ești chiar tu însuși!

Observă singele care s-a uscat pe fața Sa. Privește-I brațele întinse și rănila din palmele Sale; Te înfioară priveliștea unui om plin de răni și vinătăi pe spate și piept. Poți vedea mușchii schimonosiți și picioarele străpunse. Apoi, neputând să mai suporti privirea și se va coborî, oprindu-se asupra petelor de sînge de pe pietrele de la piciorul crucii.

Dar ce se poate auzi acolo? Cuvinte de batjocură, căci vrăjmașii lui Isus își varsă minia asupra Lui. Plîns în hohote; prietenii au zăbovit ca să vadă teribila desfășurare a crucii. Și expresii murdare — din partea soldaților. Iar dacă vei asculta mai atent, vei auzi respirația trudită și greoaie, întretăiată a Divinului Suferind.

Ce se poate simți la cruce?

Îți va fi teamă, aș aprecia eu, și-ți va fi desigur, chiar dacă n-aș aprecia eu.

Acolo se simte „teribila povară a vinovăției“, zguduitoare, tainică și ucigătoare, agonia supraomenească a unei profunde întunecimi, grozava teamă că păcatul poate fi atât de respingător încît despărțirea Sa de Tatăl ar putea fi veșnică. Atît de mare a fost această agonie încît durerea Sa fizică era abia simțită.

Aceasta este, de fapt, ceva ceea ce noi nu putem înțelege, încercăm doar să ne imaginăm

Continuare în pagina 9

CE TREBUIE SĂ FAC

SPRE A FI MINTUIT

George Mateescu

Noi citim în Cuvîntul lui Dumnezeu că păcatul este o boală. Isaia 1,4—6. Profetul Ieremia privind asupra declinului spiritual al poporului său, a plîns pentru păcatul lor, definindu-l ca o „boală“. El a întrebat: „Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului Meu“? Ier. 8,22.

Domnul Hristos, ca Mare Medic, numește păcatul o îmbolnăvire, o boală a sufletului.

Credincioși fiind, cît de mult avem noi nevoie de Marele Medic? Avem nevoie de El pentru că este un vindecător minunat al corpului, minții și sufletului nostru bolnav de păcat. Harul Lui este îndestulător pentru noi. 2 Cor. 12,9 pr. p. Prin rănila Lui sîntem vindecați. Isa. 53,5. Isus este remediul divin pentru păcat și moarte. Ca Mare Medic, Isus vine la noi și constată simptomele stării noastre de păcat. El pune diagnosticul și tot El prescrie leacul pentru vindecarea noastră. El ne indică cu multă precizie care sînt releele care ne-au dus într-o stare așa de păcătoasă. Isus ne așează în fața oglinzii Legii Sale desăvîrșite în care ne putem privi chipul schilodit și ros de păcat. Dar tot El ne spune că singura noastră speranță de a ne elibera de păcat este în El. El este Mîntuitorul nostru. Singele Lui ne va curăți de toate păcatele trecutului și prin credința curată și deplină în meritele Sale noi vom deveni ființe noi. 1 Ioan 1,7 u.p; 2 Cor. 5,17.

În cartea Faptelor Apostolilor la cap. 16,23—24 ni se raportează una dintre cele mai minunate convertiri. Apostolul Pavel și Sila se aflau în închisoarea din Filipi. În timp ce cîntau lui Dumnezeu, pe la

miezul nopții a venit și eliberarea și acești soli ai Domnului stăteau acum liberi de lanțurile lor în care fuseseră puși. Dumnezeu a săvîrșit pentru ei această liberare ca un efect al unei alte eliberări mai minunate de care ei avuseseră parte mai înainte. Atunci cînd ei au cunoscut pe Isus, lanțurile grele ale păcatului, care îi țînuseră robi atîta vreme, au căzut și ei au avut parte de liberarea minunată a mîntuirii prin credința lui Hristos.

Paznicul închisorii din Filipi a venit la apostoli tremurînd și a întrebat: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?”

Răspunsul inspirat dat de apostoli este valabil și astăzi ca și atunci (Fapte 16,31).

Temnicerul, acest om bolnav spiritual, avea nevoie de ajutor imediat. Solul lui Dumnezeu l-a îndreptat spre Isus — Marele Medic — Care l-a vindecat și mîntuit într-un mod minunat pe el și pe toți cei din casa lui.

Și noi putem primi astăzi acest remediu divin în momentul în care Isus — Răscum-părătorul nostru — începe să săvîrșească lucrarea Lui de har pentru noi. Noi trebuie însă să recunoaștem prima dată că El este Medicul nostru și că nu există altă sursă de a ne curăți de povara păcatului decît în El (Fapte 4,12).

Domnul Isus a exprimat același adevăr al unicului izvor de mîntuire cu cuvintele: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. Ioan 14,6.

Prin căderea în păcat, Adam și Eva s-au îndepărtat de Dumnezeu, și astfel s-a produs o prăpastie între păcătoși și El. Peste această prăpastie despăr-

titoare nu există nici un mijloc de comunicație. Dar prin Hristos, pământul este iarăși pus în legătură cu cerul. Cu jertfa Sa Hristos făcu pod peste prăpastia produsă de păcat.

Mai mult decât atât, Tatăl nostru cere știa că trebuie să dea pe singurul Lui Fiu să moară pentru ca noi să fim salvați de la moarte, sau să salveze pe Fiul Său și să ne lase să suportăm plata propriei noastre alegeri.

Ce putea să facă marea inimă iubitoare într-o așa dilemă? El a dat atunci pe singurul Lui Fiu — Isus Hristos — pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Ce salvare minunată! Remediul pe care îl oferă Isus pentru păcătos, nu este o predică frumoasă, etică, ci o intervenție promptă care salvează pe oricine care crede în El „din groapa pieirii și fundul mocirle“ (Ps 40,1—3).

Singele lui Isus a fost vărsat ca oricine crede în El să poată găsi izbăvire completă de păcat și moarte.

Sacrificiul Lui de pe Calvar este „balsamul din Ghilead“ pentru boala noastră spirituală.

Primul răspuns la întrebarea: Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit, este: „Să crezi“ în Domnul Isus Hristos. În El este putere vindecătoare (Rom. 1,16). Miinile Lui rănite au puterea de a ne ridica din groapa păcatului. Dar experiența eliberării din păcat și moarte aparține numai acelor care cred.

Vindecarea corporală și redarea vieții și sănătății pentru cei ce se apropiu de Isus, avea loc cu aceia care credeau în El fără rezerve.

Cel mai frumos text din Biblie este bazat pe credință: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine CREDE în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3,16.

Al doilea răspuns la întrebarea: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?“ l-a dat apostolul Petru în ziua Cincizecimii, mulțimii care asculta

predica rostită de el sub puterea și inspirația Duhului Sfânt. „Pocăiți-vă“, le-a zis Petru și „fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre: apoi veți primi darul Sfintului Duh“. Fapte 2,38.

De ce n-a spus apostolul Petru numai cuvintele „crede“ așa cum au spus apostolii în închisoarea din Filipi? O, răspunsul este simplu: Cînd un om crede cu adevărat, atunci el intră și în acțiune — trece la fapte. În starea noastră de suferinzi de boala păcatului, noi trebuie să avem mai întii credință în Marele Medic la care venim pentru vindecare. Însă așa cum întrebăm pe un doctor pentru sfat: „Doctore, ce să fac pentru ca să devin sănătos?“ tot așa trebuie să venim și la Doctorul divin și mai întii trebuie să credem în El și apoi să-L întrebăm ce trebuie să facem pentru a fi vindecați spiritual de maladia păcatului. Răspunsul Lui este logic și clar. „Pocăiește-te și pocăința, înseamnă schimbare, transformare, înnoire. Trebuie să abandonăm viața cea veche a firii păcătoase cu care ne naștem, pe care o moștenim prin ereditate. Trebuie să intervină o schimbare în natura noastră. Trebuie să predăm lui Isus firea noastră păcătoasă și în locul ei să-L primim pe El Care este „Calea, Adevărul și Viața“. Ioan 14,6. Pocăința însemnează regret profund și depărtare de viața din trecut. Crezînd cu adevărat în Medicul nostru divin — Isus Hristos — noi vom urma cu îngrijire toate instrucțiunile bune pe care ni le va da El pentru curățirea deplină a sufletului nostru.

Tu întrebă poate: „Cum aș putea eu să mă pocăiesc?“ Acesta este cel mai ușor lucru dacă tu crezi cu adevărat în puterea lui Isus. El îți cere să te pocăiești, să te întorci la El, să-ți schimbi concepțiile vechi, să renunți la prejudecățile tale, să predai viața ta slabă, șovăielnică, lui Dumnezeu și să nu te mai împotrivesți Lui. „Fiule, dă-Mi inima ta, și să găsească

plăcere ochii tăi în căile Mele“. Prov. 23,26.

Credința cere să ne întorcem privirile noastre spre Isus și cînd vom privi pe deplin în fața Lui minunată, atunci El va îndeplini în noi cea mai mare minune a vieții, răspunzînd la cea mai mare întrebare a vieții noastre spirituale.

Cînd Domnul Isus a fost pe pămînt și a umblat printre oameni, într-o zi a venit la El cineva, care era foarte preocupat și grijuliu de problema mîntuirii sufletului său. Deși el era convins că nu comisese nici un păcat mare în viața lui, totuși era nesatisfăcut cu starea lui spirituală. El a venit la Isus cu cea mai mare întrebare a vieții: „Ce trebuie să fac pentru a moșteni viața veșnică?“

Mai întii de toate acest respectabil păcătos a recunoscut că îi lipsea ceva. El nu se simțea bine, nu era mulțumit și era pe deplin conștient de nevoia sa și de aceea a venit la Isus ca El să-i umple acest gol.

La întrebarea lui sinceră, Isus i-a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19,17.

Dacă citim relatarea din evanghelia după Matei 19,17-19, vom găsi că Isus se referea la cele zece porunci date pe Sinai cînd a răspuns tinărului bogat.

„Păzește poruncile“. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este învățătura întregii Biblii și ea este în mod absolut necesară pentru mîntuire. Ascultarea este dovada iubirii noastre față de Dumnezeu. (Ioan 14,21).

Ascultarea este dovada răminerii noastre în iubirea Lui. Ioan 15,10. Ascultarea este o condiție a prieteniei noastre cu Domnul Isus (Ioan 15,14). Ascultarea este condiția fericirii în viața creștină (Ioan 13,17).

Dacă cineva merge la un doctor pentru îngrijire medicală, el se poate aștepta la alinare și vindecare numai dacă pune în practică sfaturile care i se dau și le urmează cu atenție.

Tot așa și noi, cînd venim la Marele Vindecător, trebuie

să fim voioși și dispuși a urma toate poruncile și instrucțiunile Lui.

În prescripțiile Cuvintului lui Dumnezeu pentru curățirea de păcat, noi găsim trei pași succesivi pe care trebuie să-i facem :

1. Credință curată, sinceră, deplină în Isus (Fapte 16,31).

2. Pocăință — întoarcere la Domnul (Fapte 3,19).

3. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu (Mat. 19,17).

Iată care sînt cele trei răspunsuri la cea mai mare întrebare a vieții noastre spirituale! „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit“ și aceste trei răspunsuri nu pot fi separate.

Ele sînt exact ca trei pastile care trebuie luate împreună. Una fără alta nu are nici un efect pentru o curățire și vindecare reală și deplină. Numai

o singură pastilă, nu va produce curățirea.

Cînd Isus ne spune că eliberarea de păcat este dependentă de păzirea poruncilor, trebuie să înțelegem că ceea ce ni se cere să facem este să trăim în armonie cu principiile cerului în așa fel ca noi să nu cădem din nou în păcat. Dacă noi credem cu adevărat în Isus ca într-un Salvator al nostru, noi Îl vom iubi. Această iubire divină, arzînd în inimile noastre, ne va determina să ne schimbăm ca să fim transformați. Această iubire pentru Dumnezeu ne va constrînge spre o ascultare iubitoare față de voința lui Dumnezeu (1 Ioan 5,2,3).

Cine pretinde că el crede în Isus, dar nu este un om schimbat se înșeală singur. O persoană care primește iertarea

păcatelor crezînd și apoi umblă în continuare în vechile drumuri ale păcatului, dă dovadă de slăbiciune.

Trebuie să credem. Trebuie să ne schimbăm. Trebuie să ascultăm (Iacob 1,22).

Isus ne oferă leacul vindecător pentru boala fatală a păcatului. El ne asigură că acesta este unicul remediu. El ne asigură că este singurul Vindecător care poate să ne salveze de la moarte veșnică. El ne sfătuiește că singura noastră speranță este să acceptăm prescripțiile Sale spirituale și să le îndeplinim. Cînd iubirea Lui ne ia în stăpînire, noi vom căuta totdeauna să mergem pe urmele Lui și să trăim în ascultare de El. Aceasta este ceea ce trebuie pentru a fi salvați.

II

Veronica D. membră a uneia din comunitățile noastre, mi-a solicitat nu de mult o întrebare. Era supărată că i se făcuse observație cu privire la ținuta ei vestimentară. Sora noastră, cu cele nouăsprezece primăveri ale ei avea păreri diferite despre unele aspecte ale vieții, altele decît cele ale fratelui nostru, care o făcuse atentă și care era om cu multă experiență și trecuse vîrsta de șaptezeci de ani.

După o scurtă introducere, Veronica mă întîmpină cu întrebarea directă :

„Aș vrea să-mi spuneți dacă Dumnezeu este împotriva frumosului și dacă Biserica noastră condamnă femeia frumoasă ?”

„După cîte știu Spiritul Profetic răspunde direct întrebării pe care mi-ai pus-o”, și îndreptîndu-mă spre bibliotecă am scos un volum de unde i-am citit următoarele :

„...Dumnezeu iubește frumosul. De lucrul acesta ne-a dat dovadă indiscutabilă în lucrările mîinilor Sale... În Eden El plantă arborii pentru hrană și ornamentație ;... florile cu frumusețile lor sublime și de culori cît mai diferite... păsărele vesele cu un penaj scilpitor”...

„Același Dumnezeu care a împodobit altă dată grădina Edenului... a asigurat și pentru noi tablouri în-

cîntător de frumoase, cu pomi, flori și tot ceea ce în natură contribuie la fericirea noastră”.

Iată deci, stimatea mea soră, că Dumnezeu iubește frumosul și chiar pentru acest motiv a creat totul în natură frumos. Cît despre Adam,

DISCUȚII
DESPRE

FRUMOS
ȘI
FRUMUSEȚE

Alexe Constantin

cred că era admirabil de frumos la chip și înfățișare ; iar dacă vorbim de Eva, sînt sigur că era cea mai frumoasă dintre toate femeile care s-au născut pe lume. Cum se face că întrebîndu-mă Biserica condamnă femeia frumoasă ? Dar înainte de a primi răspunsul la întrebare, fii drăguță și spune-mi ce știi despre frumos și frumusețe ? Te gîn-

dești oare numai la un corp tăiat ca din marmoră, un păr bogat cu undulații naturale sau „făcute“ ? La niște ochi fascinanți și obraji rumeni, ca fructele toamna în pîrguire ? La o rochie de ultima modă sau o pălărie care să facă pe trecători să întoarcă capul ? Te gîndești oare că frumusețea se exprimă printr-o față fardată sau sprincenele creionate, pleoapele albastrite, unghiile ojate, părul oxigenat sau pașii măsuțați ? Sau te gîndești la o noțiune mai adîncă a cuvîntului frumos, la însușirea care place pentru armonia liniilor, la ceea ce are valoare estetică ? La cea frumusețe care trezește admirație din punct de vedere moral ? Te gîndești poate la acel om, bărbat sau femeie în a cărei prezență te face să simți o plăcere amestecată cu admirație ? Vrei oare să vorbești de acea armonie interioară pe care o exprimă fața și ținuta cuiva ? De acea pace interioară, adîncă, care stăpînește sistemul nervos și dă putere de înțelegere plină de indulgență față de aproapele ? Sau de acel zîmbet nevinovat, de acea voce caldă, de acea prestație demnă ce trebuie să caracterizeze pe orice creștin ? Vrei să spui oare că ești de acord cu Apostolul Pavel ca „...podoaba voastră să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blînd și liniștit,

care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu ? 1 Petru 3,3-5.

— „Drept să vă spun“ — interveni Veronica — „că nu m-am gândit niciodată că frumosul și frumusețea ar fi ceva mai mult decât o înfățișare plăcută cu o rochie elegantă și alte câteva lucruri mai mici pe care femeia în general le iubește. Acum însă, când orizontul meu este lărgit, vă rog să-mi vorbiți în continuare, despre acest subiect care este pentru mine foarte interesant și instructiv : vreau să fiu nu numai frumoasă la înfățișare ci cu atât mai mult să cultiv acea frumusețe a sufletului care rămâne veșnică“.

Îmi pare nespuse de bine că discuția de azi își aduce o schimbare a punctului de vedere. Vreau însă să mai reții că frumusețea exterioară și nevinovăția sînt ca și cele două brațe ale unui cântar ; din moment ce unul din ei se ridică, celălalt coboară. Nevinovăția inimii rămîne ca moștenire și podoabă femeii : cit despre cea exterioară ea se schimbă în forme mereu noi.

Domnul Isus Mîntuitorul lumii, ne-a avertizat împotriva mîndriei vieții și nu împotriva dușoșiei și a frumuseții naturale. Ai auzit poate de Narcis, acel personaj din mitologie care era foarte mîndru de frumusețea sa și care, într-o zi pe cînd își admira chipul în apa unei fîntîni, s-a aruncat în ea, înecîndu-se... !

Cînd frumusețea devine cauza mîndriei și a încrederii în sine, ea nu poate să aducă decît consecințe la început neplăcute, apoi rele, și la urmă aducătoare de nenorocire și moarte.

Trebuia să-ți amintesc că această însușire atît de mult căutată de multe femei și chiar bărbați, apare pentru prima dată după căderea în păcat, într-un tablou sumbru. În Gen. 6,2 ni se spune : „...fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales...“ Ori, știi ce s-a întîmplat ; Dumnezeu S-a mîniat pe oamenii din vremea aceea pentru că au folosit frumusețea și nevinovăția în faptele lor rele ceea ce a adus pedeapsa lui Dumnezeu asupra asupră-le. Sau, întîmplarea cu acea prințesă moabită, pe nume Cosbi, care și-a sacrificat frumusețea și nevinovăția ca să facă pe Israel să păcătuiască. Numai rîvna lui Fineas a făcut să se oprească mînia cerului dezlănțuită asupra păcătoșilor.

Iată cazuri cînd frumusețea vicioasă a adus nenorocire și nu fericire.

Cînd mînia noastră, gelozia noastră și ambițiile noastre ne rod sufletul ; cînd lăcomia noastră, vegherile inutile, viața egoistă și fără ideal pune stăpînire pe suflet, atunci în loc de frumusețe apar formele vestejite ale păcatului.

Nu ne spune oare Biblia că... „nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui ; din talpa piciorului și pînă în creștetul capului, nu avea nici un cusur ? Și care a fost sfîrșitul lui ? Părul său bogat și frumos a rămas agățat de un pom, sfîrșindu-și astfel viața fără folos, îndoliind inima tatălui său.

Dar să vorbim de Rahela care era „frumoasă la statură și mîndră la față“. Cu cîtă candoare, cu ce nevinovăție și cît interes a pus forțele ei fizice în munca folositoare ? Ce frumoasă și idilică întîlnire a avut ea cu Iacob la fîntina unde își adăpa oile... ! (Gen. 29,10—12).

Sau despre David, care era „cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă“, care și-a închinat viața lui Dumnezeu și poporului său devenind „serv credincios și om după inima lui Dumnezeu“ !

Ai uitat oare de acea împărăteasă pe nume Vasti, care a fost chemată de împăratul Ahasveros, după ce s-a turmentat de băutură pentru ca ... „să arate frumusețea ei popoarelor și mai marilor săi, căci era frumoasă la chip“ (Estera

spune raportul biblic despre Estera care „era frumoasă la statură și plăcută la vedere“ (Estera 2,7), dar care era nu numai frumoasă ci și credincioasă : o tînără a rugăciunii și a încrederii nestrămutate în Dumnezeu. Și ce lucrare distinsă a făcut pentru poporul ei într-o vreme de mare criză... !

Dar mă mai gîndesc la acea pereche de pe coverta unui vapor în care bărbatul era foarte frumos și bine legat iar soția lui cu fața desfigurată, dar pe care o iubea atît de mult că atrăsese atenția tuturor. Întrebat care fusese motivul desfigurării ei, el răspunse : „Cu ocazia unui grav accident s-a aruncat în flăcări și mi-a salvat viața. Eu am scăpat neatins dar cu prețul frumuseții ei. Pentru mine ea rămîne ființa cea mai frumoasă și scumpă din lume“.

Sau ai auzit de acel tînăr. Mark Byorsen, care s-a născut fără urechi ? Nici o fată din cele cu care încerca să se împrietenească nu-l lua în seamă deoarece capul său fără urechi inspira tuturor repulsie : era oribil de urît fără urechi.

Mama, care-și dădu seama de nenorocirea prin care trecea fiul ei, se hotărî să se lase operată de un chirurg și propriile ei urechi fură grefate fiului său. Mama și fiul părăsiră clinica complet restabilă, fără ca fiul să știe cine și-a sacrificat frumusețea în favoarea lui. El avea acum urechi frumoase, de culoare roz și deveni plăcut, agreabil și frumos, iar mama rămase cu două cicatrice în loc de urechi.

Știi Veronica că Domnul Isus, ca să schimbe înfățișarea urîtă a omnirii, din cauza păcatului, și-a dat nu numai urechile ci viața Lui curată și sfîntă „ca să ne înfățișeze lui Dumnezeu... sfînți și fără pată, fără nici o zăbîcitură... ci sfînți și fără prihană“... Efes. 5,27. Cu alte cuvinte de o desăvîrșită frumusețe ? Te-ai gîndit vreodată cît de frumoși vom arăta la a doua Sa venire ca mîntuiți și preschimbați în slava Domnului Isus ?

Mai am să-ți îndrept atenția și la o altă latură a problemei, în discuția noastră, și anume în legătură cu observația primită pentru că... ai vrut să fii frumoasă la exterior“. Ai vrut probabil să ai părul foarte bine aranjat, o haină de o croială modernă, un toc la pantofi prea subțire sau prea gros și o pălărie care făcea pe mulți să-și întoarcă capul admirîndu-te.

1,11) și cum ea a refuzat ? Ca să-și păstreze demnitatea ei de femeie și ca să nu-și folosească frumusețea în scopuri egoiste și-a pierdut rangul ?

Și cum fata Irodiadei, frumoasă dar păcătoasă, a provocat moartea lui Ioan Botezătorul prin dansul ei grațios ? Marcu 6,22—24. Nu tot așa

Frumusețea sufletului ne asigură prin Isus Hristos un loc în frumusețea desăvârșită a Noului Pământ.

Despre Sara, Biblia și documentele vechi descoperite la Marea Moartă, ne spun că era o femeie foarte frumoasă. Abraam, soțul ei a avut chiar de suferit de pe urma acestei frumuseți fizice a soției sale, din partea popoarelor păgâne și dacă n-ar fi intervenit Dumnezeu, în care se încredeau amândoi, ar fi avut experiențe triste. Sara era o femeie credincioasă care își împodobește sufletul și nu se preocupă prea mult de exterior. Apostolul Petru analizând viața ei și a altor femei sfințe ale trecutului recunoaște că podoaba lor nu stătea numai în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor; ele se împodobeau cu un duh blând și smerit, cu ascultare și cu acea supunere (1 Petru 3,3—6) pe care Isus ne-a arătat-o în mod desăvârșit în relațiile Sale cu Tatăl și așa cum dorește El să fie și credincioșii Bisericii Sale.

Eu nu sînt de acord cu latura extremă a problemei vestimentare și nu cred că o tină soră, care n-a împlinit douăzeci de ani, trebuie să se îmbrace la fel cu altă soră, care a trecut de șasezeci de ani. Nici nu le-ar sta bine. Îmbrăcăminte ar trebui să fie pe cît posibil, de bună calitate, de culoare corespunzătoare, și potrivită pentru serviciu.

Hainele noastre ar trebui să se caracterizeze prin frumusețe, grație modestă și o simplitate naturală.

Păzirea credinței noastre cere să ne îmbrăcăm în primul rînd cu fapte bune, cum se cuvine creștinilor care spun că sînt evlavioși.

Un scriitor care a atacat falsul proverb: „hainele fac omul”, adaugă: „nu veți putea să impresionați niciodată pe nimeni dacă tot ce puteți oferi nu este decît o haină frumoasă. O judecată bună, aduce mai multă atracție decît hainele ieșite din comun. Impresionați prin vorbire frumoasă, prin maniere alese, prin atitudini inspiratoare, printr-o personalitate demnă, prin acea nevinovăție pe care o dă legătura cu Isus...”

„O femeie care se îmbracă frumos și luxos numai pentru stradă și nu pentru casă... e ca un orator demagog... pe scenă...”

Spiritul Profetic trăind acest subiect zice: „Hainele și conversația descoperă care este comoara inimii... Am văzut că aparența exterioară este un index al inimii”. „Caracterul unei persoane este judecat după stilul îmbrăcămînții sale”.

„Înfățîșarea și îmbrăcăminte noastră trebuie să evidențieze curăție, modestie și bună cuvîntă”.

„Simplitatea într-o îmbrăcăminte nepretențioasă va fi recomandată cea mai valoroasă pentru surorile și frații noștri”.

„Cît de departe am fost eu de idealul creștin” — răspunse gînditor Veronica. „Da am pierdut bani și timp, am supărat adesea pe părinți și pe unii dintre frați, care deși mi-au făcut observație, aveau atîta dulceață în cuvintele lor, dovedeau atît interes pentru viitorul meu încît ochii lor jucau în lacrimi. Da, vreau să privesc de azi înainte mai mult „frumusețea Domnului și să mă minnez de Templul Lui Cel Sfînt”.

Cu acestea vreau să terminăm convorbirea noastră. Am discutat împreună despre frumos și frumusețe. Solomon a admirat și a cîntat frumusețea. El s-a referit la viața cea frumoasă de familie și de comunitate. El a întrezărit timpul cînd Biserica, în faza ei biruitoare, fericită, cînd preocuparea tuturor va fi depășită de la lucrurile vremelnice către cele veșnice. Ce inspirator este tabloul din Cîntarea Cîntărilor 6,10: „Cine este aceia care se iveau ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor...” ?

Dacă fetele noastre vor cultiva grația și veselia sănătoasă, vor cerceta cu interes Cuvîntul lui Dumnezeu, își vor împodobi caracterul cu trăsăturile distinse și frumoase ale lui Isus, dacă vor cheltui cu cumîntenie capitalul lor de energie, dacă își vor plasa dragostea

îmi dau seama că frumusețea, în acest caz, n-a stat în egală măsură cu nevinovăția... Dar nădăjduiesc un lucru: că bunele și frumoasele noastre bunicuțe se vor apleca la urechile nepoatelor lor și le vor povesti cum au făcut ele de și-au dăltuit frumusețea lor interioară și cum și-au plămădit farmecul pe fețele lor încă frumoase... Spuneți-le clar nepoatelor, că ele sînt cum ați fost și voi altădată, paznicii cumînteniei și ai grației, că sufletul lor este un depozit sacru al acestor calități în care trăiește fericirea și de unde izvorăște frumusețea.

Îmi întorc mereu privirea spre frumusețea lui Isus. Era plăcut tuturor. Copilașii veneau în brațele Sale; păcătoșii se simțeau bine la picioarele Lui, pentru că le dădea speranță iertării; bolnavii abia așteptau să simtă atingerea vindecătoare a mîinilor Sale; întristații și amăriții abia așteptau ca privirea Sa blîndă să se oprească asupra lor; și săracii se simțeau îmbogățiți în prezența Sa...!

Să fim și noi tot atît de frumoși cum a fost El; să fim și noi iubii de semenii noștri cum a fost iubit El de lumea de jos; și să fim gata a prețui mai mult frumusețea „inimii” care ne va aduce „asemănarea cu Isus” (2 Cor. 3,18).

PASTORUL ȘI BIBLIA SA

Continuare din pagina 5

durerea fizică, cumplita încordare nervoasă fiind atîrnat în cuie, neclintirea în durere, tortura unui limbaj sălbatic, vîntăile și rănile deschise de pe spatele Său, nealinate de cineva, durerea însetării, durerea febrei, toate fără nici o alinare.

Cineva spunea: „Privește deci, acesta este prețul păcatului, acesta este prețul mîntuirii.

Cuvîntul inspirat spune: „Dacă în felul acesta vom stăruii asupra marelui sacrificiu făcut pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai statornică, iubirea mai înviorată.

BUCURIA ȘI CRUCEA, iubirea și jertfa!

Iată ce tezaur de învățături veșnice, putem găsi ca pastori, învățături care să ne clădească sufletul și să ne ajute în lucrarea chemării noastre.

Prel. C. O.

lor asupra unor tineri demni de ele, atunci cu siguranță vom admira în viitor, în ele, pe bunicuțele despre care se spune: „Cît de frumoase trebuie să fi fost ele cînd erau tinere”.

Tremur însă la gîndul că vreuna din ele va permite unui „necioplit” să-i zdrobească inima, sau plăcerile de o clipă ale păcatului să-i întunece strălucirea ochilor, să-i umbrească radiațiile inimii și să-i ofilească viața ei spirituală. Aceasta m-ar întrista pentru că

LUI DUMNEZEU?

V. MOLDOVAN

„După ce ne va izbăvi din mina vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre“.
Luca 1,74—75

Domnul este Mintuitorul nostru, Scriptura afirmă că fiind supuși păcatului, ni se cuvenea moartea veșnică, ceea ce a și dorit Satana, vrăjmașul sufletelor noastre. Dar Mintuitorul a murit în locul nostru, izbăvindu-ne de păcat și de urmările lui nefaste. Se cuvine să-I dedicăm viața noastră și să-I slujim cu credincioșie. Textul citat ne arată cum anume să-I slujim lui Dumnezeu.

Zaharia spune, în primul rând, să-I slujim lui Dumnezeu FĂRĂ FRICĂ. Cînd Lucifer s-a răsculat în ceruri, a susținut că Dumnezeu ar fi un tiran. Dacă el ar fi fost nimicim imediat, cum merita, acuzațiile lui privind pe Mintuitorul, s-ar fi dovedit a fi aparent adevărate, ceea ce ar fi generat frica tuturor ființelor inteligente care Îl serveau pe Dumnezeu. Dar o ființă desăvîrșită nu se poate bucura de o servire bazată pe imperiul fricii.

Termenul folosit în text exprimă întregul adevăr privind relația Dumnezeu-OM. „După ce ne va izbăvi... ne va îngădui să-I slujim“, ceea ce vrea să exprime că Dumnezeu nu ne impune să-I servim ca niște ființe lipsite de rațiune și voință personală, ci lasă la liberă

alegere, dacă vrem sau nu a-L servi. El apelează la liberul arbitru din ființa umană, exprimînd considerația Sa față de făptura miinilor Sale. Dumnezeu niciodată nu a lezat demnitatea umană. Acest fapt se cade a fi subliniat.

Noi să-L servim pe Dumnezeu voluntar, dintr-o convingere principială, liber consimțită și nu de teama consecințelor. Omul de caracter, în concepția lui Immanuel Kant, este cel care alege și înfăptuiește valorile pure — intelectuale și spirituale, cum ar fi adevărul, binele și frumosul, — fără compromis, nu din frică, nici pentru răsplată, ci pentru valoarea și obligativitatea lor intrinsecă. A sluji lui Dumnezeu „fără frică“, în concepția noastră, înseamnă ceva asemănător: o viețuire corectă de dragul unei vieți curate, principiale și adevărate. Înseamnă a asculta de Dumnezeu, nu de frica văpăilor Gheenei, ci din dragoste și recunoștință, considerînd că așa este bine, drept și frumos. O astfel de slujire îi face plăcere lui Dumnezeu!

În al doilea rând trebuie să-I slujim lui Dumnezeu în SFINȚENIE. Sfînt / gr. „hagiasmos“ sau ebr. „cadaș“ / înseamnă hirotonisit, pus deoparte, despărțit de cele obișnuite. Dumne-

zeu cheamă pe servii Lui să se despartă de păcat și nelegiuire. „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat!... Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!“ Isaia 52,11. Dorește, oare, Dumnezeu prin acest apel să ne separe de lumea înconjurătoare? Vrea El să ne izolăm și să ieșim din mijlocul semenilor noștri, neparticipînd la datoriile zilnice și la rezolvarea comună a problemelor majore și minore ale societății? Dorește Dumnezeu, ca cei ce-I slujesc să trăiască izolați de societate? Nu, nicicum! În rugăciunea Sa de Mare Arhiereu, Mintuitorul se ruga pentru urmașii Lui astfel: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău“. Ioan 17,15.

Noi trebuie să trăim în această lume, să ne facem datoriile noastre zilnice conștiincios, contopiți cu semenii noștri, cum sarea se dizolvă în mîncare: în ciuda faptului că este invizibilă, se simte prezența ei în gust. „Voi sînteți sarea pămîntului“ (Matei 5,13) spune Mintuitorul. Să nu ne separăm de oameni, ci să ne separăm de tot ceea ce, conform Scripturii, constituie păcat și necurăție. Să ne separăm de minciună, imoralitate, vorbe

ușurate, obiceiuri nesănătoase, sau de fapte reprobabile. Să ne separăm de egoism, incorectitudine, fățarnicie și necinste. Astfel Îl vom putea sluji pe Dumnezeu în sfințenie.

Zaharia ne mai invită să-I servim lui Dumnezeu și în NEPRIHĂNIRE. Neprihănit (gr. „dicaiosune“) înseamnă „drept“, „conform legii, corect, ordonat,

învață că neprihănirea este o stare ATRIBUITĂ celui păcătos, și nu una AUTOREALIZATĂ de el. „Acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege... și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El“. Romani 3,21—22. Când un pă-

titorul. Când obține neprihănirea, vede și mijlocul prin care poate permanentiza această stare de neprihănire. Mîntuitorul a exprimat acest adevăr slăbănogului vindecat: „Iată că te-ai făcut sănătos: de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întîmple ceva mai rău“. Ioan 5,14. A nu mai păcătui, în termeni biblici, înseamnă a nu călca legea.

Noi căutăm să ținem poruncile lui Dumnezeu, nu pentru ca să ne îndreptăm prin ele, ci pentru că prin credința în singele ispășitor al Domnului, deja am fost îndreptați. Adventiștii din Ziua a Șaptea cred că ascultarea de Legea lui Dumnezeu nu este o CONDIȚIE a îndreptării, ci un REZULTAT al ei.

Pentru a nu cădea în greșala fatală a fariseilor, să umplem ascultarea noastră față de legea divină cu spiritul și dragostea lui Hristos, ceea ce exprimă adevăratul sens al neprihănirii. Când principiile legii vor deveni parte constituantă a caracterului nostru, nu vom mai vedea în Legea lui Dumnezeu un mijloc de constrîngere, nici nu vom fi obsedați de teama consecințelor călcării ei. Atunci vom alege binele, adevărul și frumosul pentru valoarea lor intrinsecă, netorturați de frică, nestimulați de perspectivele de răsplată, ci pentru plăcerea de a ne exprima atașamentul, dragostea și recunoștința noastră în acest fel față de Mîntuitorul nostru. Aceasta este adevărata slujire, rodul îndreptării prin credință.

fără pată, nevinovat, inocent, fără de păcat“. Cum poate un păcătos deveni o astfel de faptură? Există un singur mijloc: prin harul îndreptător al lui Dumnezeu.

Evreii de odinioară considerau că neprihănirea poate fi dobîndită prin ascultarea ceremonioasă de cerințele legii. Au socotit ca fiind de ajuns o supunere mecanică față de legea lui Dumnezeu. Evanghelia ne

cătos crede că Isus Hristos a murit pentru el și în locul lui, și-L primește ca Mîntuitorul lui personal, Dumnezeu onorează această credință prin a-i atribui neprihănirea și meritele personale ale Domnului nostru Isus Hristos, considerîndu-l ca și cînd nu ar fi păcătuit niciodată.

Legea pentru păcătos este doar un îndreptar care arată starea lui și-l îndrumă la Mîn-

EPISTOLA CĂTRE

Apostolul Pavel era îngrijorat de faptul ca cititorii săi să nu repete experiența poporului Israel în ceea ce privește relațiile lor cu Dumnezeu. După cum Israel a pribegit patruzeci de ani în pustie, tot astfel aproape patruzeci de ani trecuse de când Domnul Hristos se înălțase din mijlocul lor Israelul din timpul apostolului Pavel al cărui exponent de frunte era și el, nu era mai bine pregătit să intre în odihna lui Dumnezeu decât era Israelul din timpul lui Moise. Marile evenimente pe care Domnul Isus le-a profetizat erau iminente; gloriosul lor oraș și templul ce constituia podoaba națiunii și una dintre cele șapte minuni ale lumii, de atunci, urmau să fie prefăcute în ruine. Dumnezeu a așteptat aproape patruzeci de ani ca poporul făgăduinței să răspundă chemării harului; Noul Legământ fusese ratificat cu sîngele Domnului Hristos; cel vechi își găsisse împlinirea și deci valabilitatea și viabilitatea lui încetase; de aceea era sosit ceasul cînd simbolul acestui Vechi Legământ — templul — să fie nimicit, să dispară. Dar poporul Israel se crampona încă în vechile ceremonii. Trecuse o generație de cînd preoția Aroonică devenise ineficientă, dar iudeii adevărau încă la ea. Astfel ei nu „intraseră însă“ în această odihnă.

Pentru marele apostol, paralela dintre poporul Israel din timpul ratificării Vechiului Legământ și Israelul din timpul statornicirii Noului Legământ era clară. Deasemenea se impunea întrebarea — va repeta oare poporul Israel eșecul părinților lor? Existau toate datele să se tragă concluzia că da, ei vor repeta acest lucru. Dar Dumnezeu nu-i va lăsa să

facă acest pas fără să le adreseze un ultim apel, pentru a-i salva, pentru a-i determina să nu facă această fatală greșală. Astfel, Apostolul Pavel le re-povestește experiența poporului Israel și le spune să fie atenți ca să nu se întîmple și cu ei la fel.

Poporul Israel a dat greș în mod deosebit în a acorda Sabatului importanța cuvenită, ceea ce a constituit cauza lepădării lor de către Dumnezeu, așa cum apare în mod evident din citirea capitolului douăzeci a cărții lui Ezechiel. Să fim mai clari. Aceasta s-a întîmplat nu pentru că ei nu au păzit Sabatul în litera legii, ci mai degrabă pentru că au dat greș în a înțelege ce simbolizează Sabatul și anume — convertire, o completă consacrare lui Dumnezeu, sfințire, odihnă, frățietate.

EVREI 4,1—5 :

„Să luăm dar bine seama, ca, atîta vreme cit rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu“.

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvîntul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit“.

„Pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna“, despre care a vorbit El, cînd a zis: „Am jurat în mînia Mea, că nu vor intra în odihna Mea“! Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii“.

„Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui“.

„Și aici este zis iarăși: „Nu vor intra în odihna Mea“!

Apostolul Pavel pune aici în discuție odihna în care poporul Israel n-a reușit să intre, și leagă aceasta de Sabatul Zilei a Șaptea. Această referință a Noului Testament cu privire la Sabatul creațiunii și relația lui intimă cu o viețuire în sfințenie, face ca această parte să fie o valoroasă contribuție la doctrina creștină a sfințirii. Nu este numai problema unei zile, ci a unei vieți — o viață de consacrare și sfințenie. Acest fel, de viață a fost respins de Israelul din vechime și cu el semnul său de sfințire, Sabatul.

VERSETUL 1. „CIT RĂMÎNE ÎN PICIOARE FĂGĂDUINȚA“.

Făgăduința intrării în „odihna“ lui Dumnezeu nu a fost retrasă ca urmare a repetatelor greșeli și căderi a poporului Israel. Făgăduința a rămas valabilă și a fost repetată fiecărei generații, împreună cu mustrarea cuvenită. Aceeași avertizare o găsim și în 1 Cor 10,1—12. Se pare că uitînd propria lor primejdie, creștinii pot fi tentați a privi cu ochi critici la atitudinea nejustificată a generației poporului iudeu care n-a intrat în Canaan cum și la generațiile de mai tîrziu care au dat greș în a intra în „odihna“ spirituală pe care Dumnezeu o prevăzuse pentru națiunea iudaică (Evr. 3,11). Incepînd cu cap. 4 apostolul procedează la aplicarea lecției acesteia din istoria poporului Israel din pustie, la experiența bisericii creștine din timpurile apostolice. Principalul vorbind, sîntem în aceeași primejdie spirituală și avem nevoie de acelaș sfat, de aceeași mustrare.

Timpul prezent al versetului folosit aici de apostol, constituie o mustrare și o invitație

EVREI

de a intra în această odihnă. Făgăduința a fost totdeauna valabilă, dar fiecare generație a respins făgăduința și astfel și-au sigilat soarta. Generația lui Pavel era pe punctul de a face la fel, dar deși mai era încă timp, Dumnezeu a mai făcut încă o încercare de a-i determina să ia poziția cea bună. Ușa era încă deschisă, iar făgăduința era încă în picioare, dar nu mai era timp de pierdut. Ei erau în primejdia să se pomenească venind prea târziu, așa cum fusese cazul cu Israelul din vechime. Acest lucru Dumnezeu ar fi vrut să-l evite, dacă era posibil.

„Odihna Lui“ — nu odihna așa în general, nici chiar odihna, ci ODIHNA LUI, odihna lui Dumnezeu. Dar despre acest lucru noi ne vom mai ocupa.

VERSETUL 2. „VESTEA CEA BUNĂ EVANGHELIA“.

Această Evanghelie ne-a fost propovăduită nouă și a fost vestită și lor. Textul acesta este foarte interesant. El nu sună „Căci lor le-a fost vestită Evanghelia așa cum ne-a fost vestită și nouă“, ci invers: „Căci nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor“. Prin tipuri și ceremonii, prin sacrificii și ritualuri, cei din vechime au primit o cunoaștere a Evangheliei. Dar a fost aceeași Evanghelie pe care la timpul hotărât de cer a proclamat-o Domnul Hristos (Evr. 1,1-2 ; Marcu 1,1).

„NU LE-A AJUTAT LA NIMIC“. Ei au beneficiat foarte puțin din această predicare, pentru că cuvântul „nu a fost amestecat cu credință“. Acest lucru a devenit și mai evident atunci când reținem faptul că accentul se pune nu pe cuvântul „propovăduit“ ci pe cuvântul „auzit“. Această declarație aruncă o solemnă responsabili-

tate asupra celor ce propovăduiesc cuvântul, dar într-o egală măsură și asupra celor ce-l aud. Succesul aici nu depinde numai de vorbitor. Poate chiar că nu depinde absolut deloc de el. Căci dacă cuvântul predicat, nu este întâmpinat cu credință de către cel ce-l aude, acesta nu-i va folosi la nimic (Mat. 7,24-27). Eficiența soliei pe care Domnul Hristos personal a adus-o când era în mijlocul nostru în trup, a depins de receptivitatea ascultătorilor Săi. Pe când era în Nazaret ni se spune că „n-a mai făcut minuni în locul acela din pricina necredinței lor“ (Matei 13,58). Iată deci că este cu puțință ca ascultătorii să facă fără efect predicarea. Este bine a reține acest gând. Aceasta pentru că uneori amvonul este mai puțin vinovat — de ineficiență, — decât auzitorii ce stau înaintea lui.

Noi sintem adesea înclinați a arunca blamul asupra predicatorului pentru ineficiența cuvântului. Acesta poate fi cazul în unele situații, unde acesta

n-are nici o solie vitală pe care s-o comunice ascultătorilor săi, slujitori care nici ei personal n-au fost atinși de flacăra cerească, care țin cuvântări lipsite de viață și care obosesc atât pe Dumnezeu cât și pe oameni.

Deși cele de mai sus sînt adevăruri categorice, este tot atât de adevărat că adesea, responsabilitatea pentru rezultatele nesatisfăcătoare, nu stau totdeauna în dreptul pastorilor. Și cu această latură a problemei se ocupă textul nostru. El arată partea de vină a ascultătorilor. Ei nu alătură credința, ascultării cuvântului. Ei aud cuvintele, dar le lipsește credința.

Considerăm că acest cuvînt de muștrare al lui Pavel, cu privire la predicare și vorbire, ar fi bine venit dacă ar fi ascultat astăzi atât de cei ce vestesc Cuvîntul Scripturii și al Învățăturii divine, cât și de credincioșii ce ascultă acest cuvînt. Cu certitudine că avem nevoie de pastori mai buni, mai eficienți. Dar nu este mai puțin adevărat că avem nevoie și de ascultători mai buni. Și pentru

unii și pentru ceilalți, ar fi de folos a aplica cele de mai sus la ei.

VERSETUL 3. „Pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm“. Ultimul verset al capitolului 3 ne spune că : „N-au putut să intre din pricina necredinței lor“. Aici autorul epistolei către Evrei declară că „pe cînd noi, fiindcă am crezut, intrăm“. Aceasta arată faptul că „odihna“ era încă o problemă, deschisă, căci chiar atunci cînd apostolul Pavel scria cele de mai sus, erau unii care intrau în această odihnă. Ei n-au putut intra din cauza necredinței lor. Noi cei care credem, vom intra.

Odihna în care cei credincioși intră, este aici numită „ODIHNA“ și nu numai „o odihnă“ oarecare. Este vorba de „odihna Lui“ așa cum arată apostolul în versetul 1 al capitolului 3. Cea ce dorește apostolul Pavel să scoată în evidență este faptul că ușa este încă deschisă, că „noi, fiindcă am crezut, intrăm“. Dumnezeu nu și-a lepădat poporul. Ca o dovadă a acestui fapt, apostolul spune că unii intră chiar acum. Moise n-a condus poporul Israel în această odihnă. Iosua a dus în adevăr pe Israel în Canaan, dar nu în odihna lui Dumnezeu. Deci, Dumnezeu, a adresat chemare după chemare generațiilor care s-au succedat una după alta. Chiar în timpul lui Pavel casa Sa nu era încă plină. Mai exista loc și pentru alții ca să intre și ei intrau.

„ODIHNA“ în mod literal aceași „odihnă“ la care s-a făcut deja referire în cap. 3, 11, 18 ; 4,1. „Odihna“ în care creștinii, inclusiv iudeii convertiți intră, este aceeași odihnă spirituală în care Dumnezeu a invitat pe vechiul Israel de a intra și anume „odihna“ sufletului ce vine ca urmare a unei supunerii totale Domnului Hristos și ca urmare a integrării vieții în scopul cel veșnic al lui Dumnezeu (Is. 30, 15 ; Ier. 6,16 ; Mat. 11,29).

Scriitorul tocmai afirmase că unul cite unul, credincioșii creștini intră în aceeași odihnă spirituală, în care Dumnezeu a făgăduit, a propus vechiului Israel să intre, i-a spus că, poate

intra, dar de care ei, ca națiune, erau acum departe. Pornind de aici și continuînd apoi pînă la versetul 8, apostolul prezintă dovezile pe care el își bazează concluziile sale, concluzii ce au șocat pe iudeii neconvertiți și care constituie poate o enigmă pentru mulți, dacă nu chiar pentru majoritatea iudeilor convertiți. În versetul 9 conchide acest lanț de raționamente, reafirmînd validitatea promizei sale majore și anume, că primirea în „odihna“ lui Dumnezeu, se face acum prin credința creștină, așa cum în vechime se făcea prin iudaism.

Linia argumentelor din versetele 3-8 poate fi concretizată astfel :

1. Dumnezeu a jurat că Israelul — după trup — nu va intra în „odihna“ Sa.

2. Fără îndoială însă, că „lucrările lui Dumnezeu“ — aici Planul Său pentru mintuirea celor păcătoși, a fost finalizat de la întemeierea lumii. La început Dumnezeu a hotărît în Planul Său ca cei credincioși să intre în odihna Sa. Se pare însă că jurămîntul lui Dumnezeu, că nu va îngădui ca vechiul Israel să intre în „odihna“ Sa, este în conflict, cel puțin în aparență — cu Planul Său original. Însemnează oare că Dumnezeu Și-a schimbat făgăduința Sa de la început ? Sau El urmărește un obiectiv pînă cînd îl realizează ?

3. Spre a dovedi că Dumnezeu își respectă făgăduința și își îndeplinește planurile, scriitorul îndreaptă atenția cititorului către (v.4) lucrările creațiunii. Faptul că El S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui, demonstrează că lucrarea creațiunii a fost o lucrare completă, încheiată. Să reținem cuvintele „sfîrșite“ și „de toată lucrarea Lui“, expresii ce scot în evidență ducerea pînă la capăt a unor lucrări.

4. În Evrei 4,5, jurămîntul lui Dumnezeu cum că vechiul Israel nu va intra în „odihna“ Sa este repetat și pus în opoziție cu gîndul din v.4 care arată că Dumnezeu își aduce la îndeplinire ceea ce El propune a face, așa cum este ilustrat prin încheierea lucrării Sale de creațiune, cînd S-a odihnit, „de TOATĂ LUCRAREA LUI“.

5. O creațiune completă, așa cum este demonstrată prin ceea ce am amintit mai sus și anume prin faptul că Dumnezeu S-a odihnit în Ziua a Șaptea de toată lucrarea Lui, este o dovadă a imutabilității planurilor lui Dumnezeu. Aceasta este de fapt premiza majoră a raționamentului apostolului Pavel. Premiza sa minoră este faptul că Dumnezeu a făgăduit, a plănuit ca poporul Său ales să intre în „odihna“ Lui. Dar „acea cărora li s-a vestit întii vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor“ (v.6).

6. Ca o demonstrare în plus pentru validitatea concluziei sale, scriitorul îndreaptă din nou atenția cititorului în v. 7, la cuvintele psalmului 95, ca să se arate că eșecul generațiilor dinainte de a intra în „odihna“ promisă, n-a alterat, n-a anulat făgăduința, planul original al lui Dumnezeu și nici n-a făcut fără valabilitate invitația lui Dumnezeu de la început. (Luca 14,16-24).

7. În v. 8, el trage mai departe concluzia — din observațiile v. 7, că mențiunea lui Dumnezeu despre „o altă zi“ în timpul lui David este o dovadă a faptului că deși Iosua, în adevăr a dat lui Israel în mod „literar“ odihnă în țara Canaanului (Cap. 3,11), în mod hotărît el nu i-a condus în „odihna

spirituală", odihnă de care ar fi dorit Dumnezeu ca ei să se bucure.

8. Din întregul lanț de argumente prezentate de scriitor în vers. 3-8, acesta concludă prin a spune cu certitudine că „rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu“ (v. 9).

„Nu vor intra în odihna Mea“. Este aceeași construcție ca aceea din cap. 3, vers. 11. Este de fapt un mod de a sublinia mai puternic că un anumit lucru nu poate fi făcut; și oriunde se face această declarație, așa cum o găsim și în cap. 5, ea este categorică și clară „nu vor intra“.

Gîndul, deci, din această parte a vers. 3 este: „Noi cei care credem intrăm în această odihnă a lui Dumnezeu Dar cei care nu cred, Dumnezeu a jurat că nu vor intra în odihna Lui“.

„Măcar că lucrările fuseseră isprăvite“.

Chiar de la începutul creației acestei lumi, Dumnezeu avea în planul Său să dea poporului Său o „odihnă“. Acest lucru este evident din faptul că după șase zile de la creațiune, Dumnezeu S-a odihnit și a invitat pe ființele create de El să se odihnească împreună cu El. Dumnezeu nu a adus la existență pe Adam și Eva numai pentru a le hărăzi o viață de trudă și de muncă continuă. De aceea, chiar a doua zi după crearea lor, a doua zi a vieții lor, El i-a invitat să se odihnească și să petreacă o zi cu El. Ei avuseseră o zi de lucru, de muncă; apoi veni ziua de odihnă. În aceste două zile ei au gustat pe deplin viața așa cum Dumnezeu o plănuse pentru ei. Acum — în mod inteligent — ei puteau să aleagă și să evalueze darul cel minunat al lui Dumnezeu, darul vieții. Dumnezeu le-a dat o mostră a ceea ce El pregătise pentru ei. Acest lucru s-a petrecut nu la o mie de ani după creațiune, ci imediat. „Lucrările... fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii“.

Aici apostolul Pavel folosește acest fapt pentru a dovedi că

Dumnezeu chiar de la început avea în mintea și inima Sa să înzestreze pe creaturile Sale cu viață deplină, o viață completă și satisfăcătoare, o viață care să combine drept și în proporții convenite munca și odihna. În peregrinările lor prin pustie în timpul celor patruzeci de ani, ei au văzut numai puțină speranță de odihnă. An după an s-a scurs și ei se găseau tot mereu peregrinînd din loc în loc. În Egipt ei au avut căminurile lor, locuințe stabile, unde puteau să-și crească copiii și să trăiască — oarecum în pace chiar dacă ei trebuiau să muncească din greu. Ei aveau oalele lor cu carne și nu depindeau de mana din ceruri, pentru susținerea vieții lor. În general, comparînd situația lor la cea dată cu poziția pe care ei o avuseseră în Egipt, ei erau clari asupra faptului că Egiptul prezenta multe avantaje, față de situația lor din pustie. Dacă aceasta era tot ceea ce

Dumnezeu avea să le ofere, atunci mai bine s-ar întoarce iarăș în Egipt. Dumnezeu le-a promis o odihnă, dar nu se vedea nici perspectivă de odihnă.

De ce nu i-a condus oare Dumnezeu în Țara Făgăduinței? Pentru motivul că din punct de vedere spiritual, ei nu erau pregătiți. În momentul în care ei aveau să fie gata, Dumnezeu îi putea lua la El, dar nu mai înainte. Intrarea lor în odihna

lui Dumnezeu, era condiționată de starea lor spirituală.

Aceasta era enigma situației. Dumnezeu avea să le dea odihnă de peregrinărilor lor, odihnă de... vrăjmașii lor, de îndată ce ei aveau să aibă odihnă în sufletele lor. Asigurarea le-a fost dată. „Voi merge Eu însumi cu tine și îți voi da odihnă“ (Ex. 33,14). Aceasta a fost odihna pe care Domnul Isus o avea în vedere atunci cînd El a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sint blînd și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (Mat. 11,28,29). Aceasta a fost chemarea ce a fost adresată poporului Israel în timpul captivității lor. „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sint cărările cele vechi, care este calea cea mai bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!“ Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele“. (Ier. 6,16).

„Și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (Mat. 11,29 u.p.) Aceasta era odihna în care Dumnezeu dorea să-i ducă, odihnă în care Dumnezeu era în mod deosebit interesat, dar în care poporul era mai puțin interesat. De fapt poporul Israel era în principal interesat de a intra în țara Canaanului și acolo să găsească odihnă de peregrinările lui. Dar natura acestei odihne, era... o odihnă în Dumnezeu, odihnă pentru sufletele lor.

În mintea și inima copiilor lui Israel în pustie venea mereu gîndul... oare fi va duce Dumnezeu vreodată în Pămîntul Făgăduit? Am peregrinat în această pustie zece, douăzeci de ani, treizeci de ani și sîntem mai departe ca pînă acum, de Canaan. Oare trebuie să murim cu toții aici? Nu vom scăpa oare de aici? Nu vom găsi oare niciodată odihna noastră?

Apostolul Pavel răspundea acestor întrebări în textul din fața noastră. Da, Dumnezeu ne va duce în odihna Sa. El îți va da odihnă. Acesta a fost în adevăr scopul lui Dumnezeu

din timpul cind „lucrările... fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii“. După ce lucrarea Sa s-a terminat, El S-a odihnit. Odihna a fost tot așa de categoric o parte a programului Său, ca și lucrul Său. Să ne supunem miinii modelatoare a lui Dumnezeu și El ne va da odihnă pentru sufletele noastre, odihnă de peregrinările noastre.

Acest argument, apostolul Pavel îl aplică la propria sa generație. Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu; dar în ciuda acestui fapt, li se părea că ei au suferit mai mult decât orice altă națiune. În adevăr, ei erau acum în țară, dar cu siguranță ei nu aveau odihnă din partea vrăjmașilor lor. Acum o criză se apropia. Fără îndoială ei nu știau ceea ce noi știm acum: și anume că aceasta a fost ultima lor ocazie.

Ultima chemare era aproape să fie adresată. Vor da ei oare ascultare chemării lui Isus, venind la El, pentru ca ei să poată găsi odihnă pentru sufletele lor?

Dar oare nu era prea târziu acum? Nu, căci apostolul Pavel, spune de asemenea: „Noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihna despre care a vorbit El“. Aceasta înseamnă de asemenea că și alții pot intra în această odihnă.

„Măcar că“ — Legătura dintre aceste două declarații (vers. 3) legate astfel poate fi redată — în mod liber — astfel: „În ciuda faptului că planul Său pentru lumea noastră a fost definitivat de la începutul vremurilor, Dumnezeu a revocat făgăduința Sa solemnă făcută lui Israel cu privire la „odihna“ în Pământul Făgăduit“. Aici se declară că Dumnezeu nu se schimbă și că El va aduce la împlinire planurile Sale pînă la deplina lor înfăptuire. La prima vedere, neschimbabilitatea lui Dumnezeu și retragerea făgăduinței Sale făcute lui Israel, apar a fi în conflict. Una, arată în mod implicit autorul, pare a fi incompatibilă cu alta. Rezolvarea acestei aparente probleme este prezentată în Evr. 4,4-8. Răspunsul este acela că neschimbabilitatea planurilor și făgă-

duințelor lui Dumnezeu, nu a fost afectată prin revocarea făgăduinței făcute poporului Israel. Concluzia este prezentată în vers. 6 „fiindcă rămîne ca să intre unii în odihna aceasta“ (vers. 6), iar în vers. 9 spune: „Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu“. Rezolvarea dilemei dovedește ceea ce s-a afirmat deja în vers. 1-3.

„Lucrările“ — vorbind aici despre lucrările lui Dumnezeu, autorul nu face referire la „lucrările“ lumii naturale, ci la planul și scopul suprem al lui Dumnezeu pentru credincios, și care a intrat în acțiune la creațiune. Cu alte cuvinte „lucrările“ creațiunii sînt aici concepute ca incluzînd planurile și scopul lui Dumnezeu în aducerea la existență a acestui pămînt, cum și planul Său pentru îndeplinirea acestor planuri. De fapt, lucrurile materiale ale creațiunii erau de fapt subsidiare scopurilor și planurilor la care ei erau desemnați să contribuie.

„ISPRĂVIT“ În mod literal „a devenit“ a venit la ființă, însemnînd că ele au fost complete, sau terminate în acel timp și deci nu mai erau supuse unor viitoare modificări. Lumea materială, așa cum a ieșit din mîna Creatorului, era lucrarea completă, desăvîrșită (Gen. 1,31). Forța argumentului din Evr. 4,3-4 este faptul că planul inițial al lui Dumnezeu cu acest pămînt și anume de a fi un loc de odihnă, o locuință a odihnei a unor oameni neprihăniți și fericiți a fost o parte integrală a lucrărilor din săptămîna creațiunii. Pătrunderea păcatului în lume nu a lovit cu nulitate acel plan minunat, întrucît Planul de Mîntuire, prevedea un mijloc prin care obiectivul original putea fi totuși atins, în ciuda existenței păcatului. Astfel sînd lucrurile, și faptul că de „Evanghelie“, sau de această veste bună n-a profitat vechiul Israel (v. 2) și că Dumnezeu, ca urmare a neascultării lor, a revocat făgăduința Lui făcută lor, faptul acesta nu revocă, nu lovește cu nulitate scopul Său fundamental că „unii să intre în odihna aceasta“ (v.6).

VERSETUL 4-5. „Ziua a Șaptea“. Odihna sufletului, în care Dumnezeu este în mod vital interesat, este strîns legată de Sabat. A te odihni în Dumnezeu înseamnă a fi una cu Dumnezeu, o consacrare completă cu întreaga ta ființă, lui Dumnezeu, îndepărtînd orice obstacol din calea unei perfecte comuniuni. Odihna sufletului înseamnă o întregă sfințire, o supunere perfectă, o cufundare în Dumnezeu.

Sabatul este un semn al acestei experiențe. „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sînt Domnul, care-i sfințesc“. (Ez. 20,12). Mai departe proorocul spune prin Duhul Sfînt: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sînt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru“ (Ez. 20,20).

În aceste versete Dumnezeu combină sfințirea și Sabatul, spunînd că Sabatul este un semn al sfințirii. Acestea sînt declarații ce se completează cu declarația din Is. 56,2, care spune: „Ferice de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămîne statornic în el, păzînd Sabatul, ca să nu-l pîngărească, și păzindu-și mîna, ca să nu facă nici un rău“. Căci „famenilor, care vor păzi Sabatele Mele care vor alege ce-mi este plăcut, și vor stăruii în legămîntul Meu, le voi da în casa Mea și în lăuntru zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge“ (v. 4-5).

Și pentru ca să nu gîndească cineva că cele de mai sus se refereau numai la Iudei, Dumnezeu adaugă: „Și pe străinii, care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pîngărească, și vor stăruii în legămîntul Meu, îi voi aduce la Muntele Meu cel sfînt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o Casă de rugăciuni pentru toate popoarele“ (Vers. 6-7). Toate aceste

declarații luate la un loc, fac clar faptul că Sabatul este strâns legat de odihna în Dumnezeu, de sfințire, așa de strâns legat încît Dumnezeu îl numește un semn al sfințirii.

Cînd Dumnezeu S-a odihnit în primul Sabat al creațiunii împreună cu ai Săi în grădina Edenului, perfecțiunea domnea pretutindeni. Nu exista nimic care să rănească sau să distrugă, pe tot Muntele cel Sfînt al lui Dumnezeu. Cînd Dumnezeu S-a odihnit în Ziua a Șaptea, de toată lucrarea Lui¹, El a văzut lucrarea creațiunii terminată. Întreaga lume unită în a-I aduce slavă și pretutindeni domnea armonie și dragoste. Sabatul era piesa ce se potrivea perfect acelei ocazii celeste, perla tuturor zilelor, ziua pentru care celelalte zile nu erau decît ocazii de pregătire și astfel: „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfîrșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvîntat Ziua a Șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse“ (Gen. 2,2-3).

„Dumnezeu S-a odihnit în Ziua a Șaptea de toate lucrările Lui“ (Evr. 4,4 u.p. Gen. 2,3.) Această zi pe care El de la început a binecuvîntat-o și a sfințit-o și în care El S-a odihnit, a devenit un semn al sfințirii, al sfințeniei, al odihnei în Dumnezeu, pentru oamenii credinței. Apostolul Pavel o numește în Evrei „odihna Sa“, „odihna Mea“, „odihna aceasta“ (Evr. 3,18; 4,1.3.5.11).

Cunoscînd toate acestea ne este acum mai ușor a înțelege de ce Dumnezeu a trebuit să atragă atenția asupra zilei a șaptea, atunci cînd vorbește despre intrarea în odihna Sa, ca în vers. 4. Sabatul este așa de strîns legat cu odihna lui Dumnezeu, cu sfințirea, încît El nu putea face altfel. „Și aici este zis iarăși“. Autorul repetă aici ceea ce a spus mai înainte, și anume că cei neascultători nu vor intra. Este o confirmare a declarației din Evrei 3,18: „Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu asculta-

seră“? În legătură cu versetele 4-5 ale cap. 4 din Epistola către Evrei, Comentariile A.Z.S. ne mai spun:

„ODIHNA“ — „S-A ODIHNIT“ — Grecește KATAPAUO — ceea ce înseamnă „a te opri“, „a înceta“, „a te odihni“. Substantivul KATAPAUOS și verbul KATAPAUO, denotă încetarea unui lucru sau a unei activități, împreună cu starea sau condiția de inactivitate ce urmează acestei încetări. Expresia ebraică echivalentă este SABAT, tradusă cu „odihnă“ în Gen. 2,2, unde traducerea ad literam a expresiei înseamnă încetarea oricărei activități. KATAPAUO și SABAT includ atît încetarea unei activități anterioare, cum și starea de inactivitate ca urmare a acțiunii de încetare a activității. Amindouă aspecte ale însemnătății expresiei se cuprindeau în „odihna“ lui Dumnezeu cu ocazia primului Sabat. El a terminat lucrarea de creație a pămîntului și odihni-

du-Se, El a rămas inactiv în ceea ce privește „posibilitatea desăvîrșirii operei create, căci totul era desăvîrșit“. În ceea ce privește pămîntul nostru, Dumnezeu nu va mai relua lucrarea creațiunii, terminată atunci, și nici n-a revocat sau anulat legile stabilite atunci pentru a governa lumea noastră...

Păzirea de către noi a Sabatului zilei a șaptea mărturisește credința noastră în adevăratul Dumnezeu ca Creator al tuturor lucrurilor, fiind o expresie vizibilă a acelei credințe. Mărturisește de asemenea despre dorința noastră de a trăi în armonie cu planul Său cel veșnic pentru această lume — implicat cu planul Său în crearea omului și viața lui pe acest pămînt — și planurile Sale pentru noi ca ființe individuale. (Ex. 20,8; Ez. 20,12.20; Is. 58,13).

Cum planul lui Dumnezeu pentru această lume rămîne neschimbat, Sabatul zilei a șaptea, ziua de „odihnă“ pe care El a hărăzit-o a fi un monument de aducere aminte a lucrării creațiunii și astfel un monument de aducere aminte a planurilor Sale în crearea acestei lumi, este și el de asemenea neschimbat. Păzirea Sabatului Zilei a Șaptea demonstrează astfel nu numai credința noastră în Dumnezeu ca Creator al tuturor lucrurilor, ci și a credinței în puterea Sa de transformare a vieții, puterea de a face pe cei credincioși în situația de a intra în „odihnă“ cea veșnică pe care El de la început a prevăzut-o pentru creaturile Sale. Astfel Sabatul mărturisește atît despre puterea creatoare, cit și despre puterea sfințitoare a lui Dumnezeu și păzirea sa este o recunoaștere a credinței în puterea Sa de a crea și de a recrea, sau a sfinți viața tuturor celor ce cred în lucrarea mîntuitoare a Domnului Hristos.

„Iarăși“. Declarația este citată aici pentru a treia oară (cap. 3,11; 4,3). Întregul argument din cap. 3,7 la 4,10 se învîrtește în jurul retragerii de către Dumnezeu a invitației de a intra în odihna Sa. Aici, citarea psalmului 95,11 este plasată în contrast cu Gen. 2,2 (Evr. 4,4), explicînd semnificația referirilor în v. 3 și 4 la „odihna lui Dumnezeu“ și ziua a șaptea a săptămîinii creațiunii. Autorul a introdus aici această referire la „lucrările lui Dumnezeu“ ca fiind „isprăvite“ (v. 3) și a faptului că El S-a „odihnit“ (v. 4) spre a demonstra că retragerea de către Dumnezeu a făgăduinței Sale făcute vechiului Israel nu era absolută. Cu alte cuvinte, făgăduința nu a fost retrasă de la toate creaturile Sale, ci numai de la aceia care „din pricina neascultării lor“, nu vor putea intra în ea (v. 6). Existînd deci, cu condiția ascultării ca și la Adam și Eva, posibilitatea și dorința lui Dumnezeu ca cei credincioși să poată intra în odihna Lui.

EXEGET

Raportul Biblic cu privire la grija lui Dumnezeu față de poporul Său este plin de cele mai folositoare învățături pentru binele rămașitei. Acest raport arată că de-a lungul secolelor El a avut și are un scop permanent și de neschimbat. El nu îngăduie nimic care să in-

DOMNUL

fringă acest scop. În toate împrejurările și situațiile critice care se iveau, El are controlul. El vede mai dinainte primejdiile care pîndesc pe cale și trimite avertizări poporului Său pentru a-l păzi și proteja. Când ei au nevoie de solii care să-i trezească, să-i inspire și să-i regenereze, El ridică soli care să dea aceste solii. Marea mișcare a exodului din Egipt, la Canaan, istoria lui Samuel și Israel, a lui David și regatul pentru care el a fost ales să-l întemeieze, și experiențele tragice ale lui Ieremia din regatul lui Iuda, și înfringerea și captivitatea sa, — toate sînt ilustrări ale acestui fapt.

În relatările acestor mari crize găsim că solii lui Dumnezeu către popor aveau un dublu scop: Mai întîi ele arătau rătăcirile în care poporul Său era dus și îi avertiza de urmările serioase care vor veni dacă ei nu se întorc la El. În al doilea rînd, ele arătau cu deplină claritate exact ceea ce era necesar ca să-i ajute și le da asigurarea că El nu numai că le va da potrivit tuturor nevoilor lor, dar că îi va și inspira și le va da posibilitatea să intre în posesia ajutorului oferit dacă îl vor dori însă din toată inima. Din partea Domnului nu era un impediment; El avea puterea necesară spre a face față oricărei amăgiri și primejdii cu care Satana căuta să distrugă poporul și lucrarea Sa.

Evenimentele și experiențele legate de primirea soliei îndreptăririi prin credință, din 1888, au o izbitoare asemănare cu experiențele pe care le-a făcut poporul lui Dumnezeu în vremurile de demult. Este bine să se dea cea mai atentă considerație solilor Spiritului Profetic care au precedat Conferința de la Minneapolis din 1888.

Soliiile din 1887. Mărturiile Spiritului Profetic care au fost primite în timpul anului 1887 avertizau de primejdia existentă. Ele neconștient menționau un rău caracteristic, o rătăcire în care Biserica cădea. Acea rătăcire era arătată ca fiind fatala greșeală de a cădea în for-

malism, și anume, înlocuirea acelei experiențe lăuntrice, din inimă, care vine numai prin părtășie cu Isus Hristos, Domnul nostru, cu ritualuri și ceremonii. În tot timpul această primejdie concretă era pusă în atenția slujitorilor Evangheliei și a tuturor credincioșilor prin soliiile transmise bisericii prin scris și viu grai. Pentru ca să ne dăm seama de gravitatea situației din acel timp și să înțelegem mai bine avertizările, vom cita cîteva paragrafe, dînd și data publicării:

1. „Este posibil să fii un credincios onorabil, înscris în registrul Comunității și totuși să fii găsit „prea ușor” și să pierzi viața veșnică. Este posibil să practici unele din

NEPRIHĂNIREA

preceptele Sfințelor Scripturi și să fii socotit creștin și totuși să nu fii mintuit întrucît ești găsit în lipsă în ce privește virtuțile de seamă ce constituie caracterul creștin”. (11 Ianuarie 1887).

2. Două săptămîni mai tîrziu o altă solie declară:

„Respectarea ritualurilor exterioare niciodată nu va satisface marea nevoie a sufletului omeneșc. Numai o simplă mărturisire despre Domnul Isus Hristos nu este îndeajuns pentru a pregăti pe cineva să reziste la proba judecării” (25 ian. 1887).

3. Trei săptămîni după aceasta se declara în mod clar:

„Există prea mult fo malism în Biserică. Sufletele pier din lipsă de lumină și cunoștință. Noi ar trebui să fim atît de strîns legați de izvorul luminii încît să putem fi adevărate canale de lumină... Aceia care declară că se călăuzesc după Cuvîntul lui Dumnezeu, pot fi familiarizați cu mărturisirile lor de credință și totuși să fie asemenea pretențiosului smochin, care-și flutura frunzișul în fața lumii, dar cînd a fost cercetat de Domnul și Învățătorul nostru, a fost găsit fără roade”. (15. febr. 1887).

4. La două săptămîni după aceea, veni o altă solie de aceeași importanță:

„Domnul Isus, pe Muntele Măslinilor, declara clar: „Deoarece nelegiuirea se va înmulți, iubirea multora se va răci”. El, Domnul vorbește despre o clasă de credincioși care cad din înalta stare de spiritualitate. Astfel de prezentări ca aceasta să le primim cu toată seriozitatea și să ne determine la o profundă cercetare lăuntrică a inimii noastre... Ritualul formal, orînduit al serviciilor religioase se

ține cu exactitate, dar unde este iubirea Domnului Isus? Spiritualitatea dispare... Vom ține noi seamă de gîndul exprimat de Duhul Sfînt al lui Dumnezeu? Ne vom ocupa noi mai mult de viața spirituală trăită, pusă în practică și cu mult mai puțin de rînduiele mecanice?”

Mereu de-a lungul întregului an, soliiile continuau să vină avertizîndu-ne că formalismul pătrunde în Biserică, că noi ne încredem prea mult în forme, rînduiele mecanice și într-un circuit de activități. Desigur aceste solii erau adevărate și ele ar fi trebuit să producă o profundă impresie. Însă formalismul este mult mai înșelător și ruinator. Este stîncă ascunsă sub apă, neobservată, de care, de-a lungul secolelor, Biserica era de atîtea ori gata, gata să sufere naufragiu. Apostolul Pavel ne avertizează că „forma de evlavie” fără puterea lui Dumnezeu va fi una din primejdiile zilelor din urmă și ne îndeamnă să întoarcem spatele lucrului amăgitor, ispititor. Mereu și mereu, prin diferite mijloace, Dumnezeu trimite avertizări Bisericii Sale pentru a scăpa de primejdia formalismului.

Era o realitate această primejdieoasă înșelătorie împotriva căreia

NOASTRĂ

Spiritul Profetic dădu repetate avertizări în anul 1887; și de aceea, solia Îndreptării prin Credință ne-a fost trimisă tocmai pentru a ne păzi de toate consecințele formalismului.

Această mișcare adventă este a lui Dumnezeu. Ea este destinată unui triumf glorios. Organizația ei este divină. Ramurile ei de activitate sînt ca un mecanism cu roțițe, toate cu măiestrie unite laolaltă, însă ele sînt incomplete și stinghere fără Duhul Sfînt din lăuntrul roților care dă putere și face să rodească neîntîrziat.

Aceste roțițe sînt formate din bărbați și femei. Dumnezeu botează mai degrabă bărbați și femei decît organizații; și cînd cei ce cred primesc puterea Duhului Sfînt în viața lor, atunci frumoasa mașinărie înaintează cu repeziune în lucrarea ce i s-a încredințat. Acest lucru trebuie să se realizeze în mod individual înainte ca să se poată realiza în mod colectiv. Și atunci, cît de imperativă va fi nevoia noastră după ajutorul lui Dumnezeu!

Însă nu au fost date numai avertizări împotriva înlocuirii cu teorii, ritualuri, activități formale și mecanismul organizării. Odată cu aceste avertizări a venit și o solie pozitivă, puternică și directă care ne spune

exact ce trebuie să facem pentru a ne salva din situația în care noi ne lășăm țiriți. Întreaga solie nu poate fi reproducă nici din cauza mărimii ei. Totuși, citeva citate vor exprima într-o măsură oarecare ideea privind profunzimea ei însemnată, cum și despre speranța pe care ea o dă Bisericii dacă învățătura ar fi luată în seamă:

„O redeştere a adevăratei spiritualități între noi este cea mai mare și cea mai urgentă din toate nevoile noastre. Să căutăm să atingem acest deziderat trebuie să fie prima noastră preocupare. Trebuie să depunem un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu e binevoitor să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că noi simțim nepregătiți să o primim... Trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Biserica, credincioșii trebuie să fie învățați să nu se mulțumească cu o formă de evlavie fără de Spiritul și puterea de sus, de la Dumnezeu...

„Noi avem mult mai mult a ne teme dinăuntru decât din afară. Păcatele în calea puterii spirituale și succesului sunt mult mai mari chiar dinlăuntru. Păcatele din inimă sunt mai primejdioase ca ispitele din afară.

„Nu este nimic de care Satana să se teamă mai mult ca de faptul că poporul lui Dumnezeu va curăți calea dînd la o parte orice piedică, așa încît Domnul Hristos să poată revărsa Duhul Său cel Sfînt peste biserica Sa și peste credincioșii Săi. Atunci cînd calea este pregătită pentru Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu, binecuvîntarea va veni.

Ce solie solemnă și cu toate acestea cit este de plină de sfaturi folositoare și impresionabile! Ce perspectivă stă în fața bisericii dacă în mod sincer ea va ține seama de această solie! Ce trist că această solie a stat îngropată atît de mult timp!

Remediul care să fie aplicat. În timp ce anul se încheia, a venit o solie care arăta cu claritate și în mod pozitiv spre singurul remediu pentru păcate, prezentat înaintea noastră cu atîta stăruință și în repetate rînduri în decursul întregului an. Acest remediu, ni se spune, este unirea cu Domnul nostru Isus Hristos.

„Există o mare deosebire între o pretinsă unire și o reală unire cu Domnul Hristos prin credință”. Pe baza mărturisirii de credință cei credincioși sînt primiți în biserică, însă aceasta nu dovedește că ei au o vitală legătură cu Viața... Atunci cînd această intimitate a legăturii de comuniune se formează, păcatele noastre sînt aduse înaintea Domnului Hristos, iar neprihănirea Sa ne este atribuită El S-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem

fi făcuți prin El, neprihăniți ai lui Dumnezeu...

„Puterea răului este atît de identificată cu natura omenească încît nimeni nu o poate birui decît numai prin unire cu Domnul Hristos. Prin această unire noi primim putere spirituală și morală. Dacă avem în noi Spiritul Domnului Hristos, vom aduce roade ale neprihănirii...

„Unirea cu Domnul Hristos prin credință vie este cea care are durabilitate. Mai întîi Domnul Hristos ne-a ales pe noi plătind un preț infinit de mare pentru răscumpărarea noastră și adevărul credincioșilor alege pe Domnul Hristos ca primul și ultimul și cel mai bun din toate cîte sînt. Dar această unire ne costă ceva. Este o legătură de totală dependentă, în care urmează a se

angaja o ființă mîndră. Toți cei care intră în această unire trebuie să simtă nevoia după singele ispășitor al Domnului Hristos. Ei trebuie să-și schimbe inima. Trebuie să supună voința lor proprie voinței lui Dumnezeu. Va fi o luptă cu obstacole lăuntrice și cu cele ce sînt în afara inimii noastre. Trebuie să se facă o lucrare dureroasă de dezlipire, precum și o lucrare de atașare. Mindria, egoismul, vanitatea — pă-

catul sub toate formele lui — trebuie să fie biruit, dacă dorim să intrăm în unire cu Domnul Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc că viața de creștin este atît de deplorabil de grea, motivul pentru care ei sînt atît de nestatornici, de schimbători, este că ei încearcă să se atașeze de Domnul Hristos fără ca mai întîi să se despartă de acești idoli preferați”.

Această solie ne duce chiar în miezul Evangheliei — unirea cu Domnul Hristos. Nimeni nu poate birui păcatul decît prin această unire. Prin unire cu Domnul Hristos, păcatele noastre sînt așezate asupra Sa, iar neprihănirea Sa ne este atribuită. Aceasta este realitate, nu dogmă, nici ceremonie. Nu însemnează nici calitate de membru nici acceptare cu mintea a teoriei și dogmei. Unirea cu Domnul Hristos este o realitate care satisface toate cîte aparțin de viața de creștin. În aceasta constă siguranța noastră. Aceasta era marea noastră nevoie în 1887, iar pentru a ne conduce în acea experiență Domnul Isus ne-a trimis solia Îndreptării prin Credință.

Soliile din 1888. În timp ce pășeam în anul 1888, solii pozitive, de îndreptare, care au început în 1887 au continuat, crescînd în claritate și tărie, după cum se va observa. Calea cea adevărată este clar prezentată, singura cale ce oferă sinceritate adevărată.

Această cale adevărată este prin părtășie cu Domnul nostru Isus cel înălțat. Observați următoarele cuvinte clare:

Singura cale adevărată. „Fără prezența Domnului Isus în inimă, serviciul religios este numai formalism rece, mort. Dorința arzătoare după comuniune cu Dumnezeu curînd încetează cînd Spiritul lui Dumnezeu se îndepărtează întristat de la noi; dar cînd Domnul Hristos este în noi nădejdea slavei, noi sîntem mereu îndrumați să cugetăm și să acționăm potrivit cu slava lui Dumnezeu”. (17 aprilie 1888).

„E nevoie să studiem viața Răscumpărătorului nostru, deoarece El este singurul exemplu desăvîrșit pentru cei ce cred. Să contemplăm marea jertfă de la Golgota și să vedem grozăvia teribilă a păcatului și dreptatea Legii lui Dumnezeu.

„Dintr-un studiu profund, temeinic, asupra răscumpărării, veți ieși întăriți și innobilați. Înțelegerea voastră privind caracterul lui Dumnezeu va fi adîncă; și cu întregul plan al mîntuirii clar definit în mintea voastră, voi veți fi mai bine în stare să îndepliniți mandatul divin. Dintr-un simț al convingerii depline, puteți apoi mărturisi despre caracterul de neschimbat al legii manifestată prin moartea Dom-

nului Hristos pe cruce, despre natura malignă a păcatului și despre neprihănirea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului în Domnul Isus cu condiția ascultării sale de aici înainte de preceptele cîrmuirii lui Dumnezeu din cer și de pe pămînt". (24 aprilie 1888).

Răscumpărătorul nostru, jertfa Sa ispășitoare pentru noi, neprihănirea Domnului Hristos care se primește prin credință, în contemplația serioasă și acceptarea deplină a acestor adevăruri vitale ale Evangheliei se poate găsi iertare, îndreptățire, pace, bucurie și biruință.

O solie uimitoare. După prezentarea căii adevărate, a venit solia care trebuie să a fost plănuită de Domnul pentru a îndruma pe poporul Său să-și dea seama de primejdia lor și să pășească imediat pe calea cea sigură.

„Întrebarea cea solemnă trebuie să o înțeleagă fiecare membru din comunitățile noastre: Cum stăm noi înaintea lui Dumnezeu, ca prezenți urmași ai Domnului Isus Hristos? Lumina noastră strălucește ea oare prin raze clare și puternice? Ne-am consacrat noi în mod solemn lui Dumnezeu, și păstrăm noi unirea noastră cu Izvorul întregii lumini? Nu sînt semnele decăderii și slăbirii extrem de vizibile în mijlocul comunităților creștine de astăzi? Moarte spirituală s-a abătut asupra bisericii care trebuie să manifeste viață și zel, neprihănire și consacrare, prin cel mai arzător devotament pentru cauza adevărului. Faptele privind starea reală a pretinsului popor al lui Dumnezeu vorbesc mai tare decît mărturisirea lor, și dovedesc că o putere a tăiat cablul care-i ținea ancorați de Stîncă Veacurilor și că ei sînt purtați încoace și încolo de valurile mării, fără hartă sau busolă". (24 iulie 1888).

Chiar cu cîteva săptămîni înainte de a se întruni Conferința Generală la Minneapolis, Domnul a trimis următoarea solie ca un impresionant apogeu al tuturor îndrumărilor ce veniseră lună de lună timp de aproape doi ani cu privire la această temă:

„Care este lucrarea slujitorului Evangheliei? Este de a împărți drept cuvîntul adevărului, nu de a inventa o nouă Evanghelie, ci de a împărți drept învățăturile Evangheliei care le sînt deja încredințate. Ei nu se pot bizui pe predici

vechi pe care să le prezinte comunităților lor, deoarece aceste predici stereotipe nu pot fi potrivite pentru a face față ocaziei sau a satisface nevoile spirituale ale bisericii. Sînt subiecte care sînt grozav de neglijate, asupra cărora ar trebui să se insiste foarte mult. Sarcina soliei noastre ar trebui să fie misiunea și viața Domnului Isus Hristos. Să se insiste asupra umilinței, lepădării de sine, blîndeții și smereniei Domnului Hristos, pentru ca inimile mîndre și egoiste să poată vedea deosebirea dintre ele și Modelul desăvîrșit și să se umilească. Prezentați fraților voștri pe Isus în bunăvoința Sa de a salva pe cel căzut. Arătați-le că El care a fost garantul lor a trebuit să ia natură omenească, și s-o poarte prin întunerecul și grozăvia părăsirii Tatălui Său, din cauza neascultării de legea Sa; de aceea Mîntuitorul a fost găsit la înfățișare ca un om.

„Descrieți în măsura în care limbajul omenesc o poate face, umilința Fiului lui Dumnezeu și să nu considerați că ați atins apogeul, cînd îl vedeți schimbînd tronul de lumină și de slavă pe care El îl avea cu Tatăl, pentru oamenii. El a venit din cer pe pămînt și în timpul cît a fost pe pămînt a purtat blestemul lui Dumnezeu ca garant pentru neamul omenesc decăzut. El nu a fost

obligat să facă aceasta. El a ales să suporte mînia lui Dumnezeu, pe care omul și-o atrăsese prin neascultare de legea divină. El a ales să îndure batjocorile chinuitoare, ocările, biciuirea și răstignirea. „Și fiind găsit la înfățișare ca un om, El s-a umilit și S-a făcut ascultător pînă la moarte”, însă felul morții Sale a fost o uimire pentru univers, deoarece a fost „chiar moarte pe

cruce”. Domnul Hristos nu a fost insensibil față de infamie și ocară. El a simțit aceasta cu toată amărăciunea. El a simțit-o mult mai profund și mai cu acuitate decît putem să simțim noi suferința, deoarece natura Sa era mai spirituală mai curată și mai sfîntă decît aceea a păcătoșilor pentru care El a suferit. El era fiul tatălui din cer. El era egal cu Tatăl, El era Comandantul oștilor de îngeri, cu toate acestea El a murit în locul omului printr-o moarte care era, spre deosebire de toate celelalte, însoțită de infamie și ocară. O, dacă inimile trufașe, ale celor păcătoși și-ar da seama de aceasta! O, dacă ar înțelege însemnătatea mîntuirii și ar căuta să învețe blîndețea și smerenia Domnului Isus”. (11 sept. 1888).

Această învățătură este adresată în special predicatorilor — învățătorilor din Israel:

1. Ei trebuie să împartă drept cuvîntul adevărului;
2. Ei nu trebuie să inventeze o nouă Evanghelie ci să prezinte corect Evanghelia încredințată deja lor;
3. Ei nu trebuie să continue să prezinte credincioșilor „predici vechi”, deoarece aceste „predici stereotipe” nu pot satisface nevoile ascultătorilor.
4. Ei trebuie să insiste foarte mult asupra subiectelor care erau neglijate;
5. Sarcina soliei lor trebuie să fie misiunea și viața Domnului Isus Hristos.

Paragraful de încheiere oferă o schiță cuprinzătoare a acestei teme sublimă — misiunea și viața Domnului Isus Hristos.

În retrospectivă. De la această distanță pare ca și cum toate aceste solii solene, clar formulate și directe să fi făcut o impresie mai profundă asupra minții tuturor predicatorilor. S-ar părea că ei ar fi pe deplin pregătiți să asculte și să se adape din oportuna și inspiratoarea solie de redeştere, reformatiune și însănătoșire care a fost prezentată cu atîta claritate și cu atîta sinceră seriozitate de către solul pe care Domnul l-a ridicat să dea solia. Insușirile perfecte neprihăniri a Domnului Hristos de către inimile amăgite, păcătoase, a fost remediul, leacul trimis de Domnul. A fost exact ceea ce trebuia..

M. Popa
Pastor — Consilier

Continuăm în articolul de față analiza problemei INTRUPĂRII Fiului lui Dumnezeu, suprema revelație a cerului.

Găsim două relatări în Noul Testament, și numai două, care ne dau în mod detaliat împrejurările în care a avut loc venirea în această lume a Domnului nostru. Aceste relatări le găsim în Evangheliile lui Matei și Luca. Nu numai că aceste

Domnului Hristos și dumnezeirea Lui, sînt două adevăruri gemene. Noi trebuie să ne păzim, să fim atenți a nu face din Domnul Hristos numai un Om — divin, sau să ne gîndim la El ca la un Dumnezeu-uman. El nu este nici una, nici alta. El a fost, și este DUMNEZEU — OM. În Isus Hristos este o absolută natură umană și o absolută natură divină.

Arareori, dumnezeirea Lui a străbătut prin trupul naturii

FIUL LUI DUMNEZEU

relatări sînt cele mai importante ci ele sînt de asemenea și cele mai disputate dintre problemele Hristologiei. Unii teologi resping aceste relatări ale Sfintelor Scripturi, declarînd că este o imposibilitate ca o fecioară să dea naștere unui copil. Dar alții își manifestă fără nici un fel de echivoc credința lor în raportul biblic despre nașterea de către fecioara Maria a Domnului Hristos.

Vestea adusă de înger, „Vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul“, este plină de semnificații. Numele „Hristos“, sau „Mesia“, înseamnă „Cel Uns“, și îngerul Gabriel îl numește la nașterea Sa, „Hristosul“. Apoi, atunci cînd înțelepții din Răsărit au venit să caute pe Mîntuitorul, ei au întrebat, „Unde este Împăratul de curînd născut al Iudeilor? Domnul Isus S-a născut atît ca Hristos, cît și ca Împărat.

Una dintre cele mai mari profeții mesianice se găsește în Isaia 9,6, unde citim: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui“. Natura umană a

Sale umane. Odată într-o mică barcă, atunci cînd ucenicii speriați L-au deșteptat, El S-a trezit, a luat, sub controlul Său stihiele naturii numai cu cuvintele: „Pace (Taci)“, strigă El către cerul ca cerneala. Apoi adresîndu-Se valurilor înfuriate spuse, „fără gură, fiți liniștite“. Și furtuna își strînse aripile în prezența Sa. „Cine este Acesta? „Ce fel de om este El“, exclamă ucenicii. În adevăr, ce fel de Om? El era Dumnezeu-Om, Fiul Mariei — după natura Sa omenească, dar în același timp Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu. Divinitatea și umanul se găsesc în același corp — El a fost Dumnezeu-Om.

Mai înainte de a aminti unele detalii este înțelept a ne ocupa de această problemă și anume: Este posibil ca o fecioară să dea naștere unui copil? Și acum o altă problemă. Ar fi un astfel de eveniment o minune mai mare decît crearea omului? Dacă credincioși fiind, noi acceptăm raportul Biblic despre creațiune, atunci credem că rasa umană a fost adusă la existență printr-o minune, căci Adam n-a avut nici tată, nici

mamă. Dar despre Eva? Ce putem spune oare? Ea a fost adusă în lume din trupul unui bărbat fără a avea o mamă. Putem noi oare accepta ceea ce Moise a scris ca fiind vrednic de crezare? Domnul Hristos a mărturisit că El consideră ca fiind adevărat, și apoi El de-

tut aduce și pe Fiul Său în lume — prin trupul unei femei — fără ajutorul unui tată pămintesc.

Credibilitatea minunilor... este o problemă a existenței lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu a putut aduce la existență pe Adam din

Intruparea Domnului Hristos, ca eveniment și mîntuire, nu a fost o acțiune bruscă. Așa cum am arătat deja, cu mult înainte ca omul să fie creat, Dumnezeu a luat măsuri pentru mîntuirea lui din păcat, dacă totuși Adam nu va asculta de glasul lui Dumnezeu și va păcătui. Iată ce spune despre acest lucru inspirația divină: „Planul pentru mîntuirea noastră nu a fost o idee venită mai la urmă, după căderea omului în păcat. El a fost o revelație a „tainei“, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri (Rom. 16,25)... Dumnezeu și Hristos au știut de la început de apostazia lui Satan și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat să se nască păcatul, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întîmpine această grozavă nenorocire“.

Concepția că răscumpărarea noastră nu a fost o idee venită mai la urmă, dă întregului Plan al Mîntuirii o profunzime deosebită. Apostolul Pavel a spus că Evanghelia este „descoperirea tainei ținută ascunsă timp de veacuri, dar care a fost arătată acum prin scrierile proorocilor, și, porunca Dumnezeului Celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor“ (Rom. 16,25 u. p. — 26). Dar chiar mai înainte ca să fie ceva așezat în scris, Evanghelia a fost cunoscută și înțeleasă. Dumnezeu a dat făgăduința mîntuirii atunci cînd El a zis că sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui. Ceea ce a fost ținut ascuns de-a lungul veacurilor veșniciei, ceea ce nici îngerii și nici lumile necăzute în păcat n-au știut, a intrat în acțiune de îndată ce Adam și Eva au căzut în păcat.

De-a lungul veacurilor, ale timpurilor Vechiului Testament, oameni ai lui Dumnezeu,

clară: „Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele“? (Ioan 5,47).

Dacă Dumnezeu a putut aduce la existență neamul omnesc — conform convingerilor noastre religioase — nu este prea mult a crede că El a pu-

pulberea pămîntului, fără a fi nevoie de mamă sau de tată, este evident deci că El are și alte căi și alte posibilități decît acelea pe care le cunoaștem noi, de a aduce la existență ființe omenești, căci „la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință“ (Mat. 19,26).

bărbați și femei, priveau către venirea Răscumpărătorului. De fapt fiecare femeie temătoare de Dumnezeu din poporul Israel spera ca ea să fie mama Răscumpărătorului ce avea să vină. Generațiile acelea și-au exprimat credința lor prin oferirea animalelor de jertfă. Jertfele își aveau valoarea lor simbolică în lucrarea de ispășire pentru păcat. De fapt „este cu neputință ca sîngele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“, (Evrei 10,4), ci acele jertfe arătau către Mielul lui Dumnezeu care era destinat să ridice păcatele lumii. Oamenii erau mîntuiți prin har, în timpul Vechiului Testament, exact în același fel cum noi sîntem mîntuiți astăzi. Dumnezeu nu a vusese niciodată alt plan. De aceea Evanghelia, Evanghelia harului este numită de asemenea „Evanghelia veșnică“ (Apoc. 14,6).

Să notăm cîteva profeții specifice ce relatează venirea Celui Făgăduit. Cu mai bine de șapte veacuri mai înainte de nașterea Domnului, Isaia scria : „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Il vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfîrșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăția Lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci; Iată ce va face rîvna Domnului oștirilor“ (Is. 9,6—7). În primul rînd acest Împărat va fi de natură umană, pentru că El va fi născut ca un prunc. De asemenea, El va fi un descendent al lui David (Ier, 23,5). Dar mai presus de toate El va fi de natură divină purtînd titlurile dumnezeirii, cum ar fi Dumnezeu tare“, „Părintele

veșnicilor“. În aceste titluri, pre-existența Sa este în mod clar înfățișată.

Proorocul Mica declară că se va ridica un mare conducător în Israel, „a cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei (Mica 5,2). Chiar ceva mai mult acest profet a numit orașul unde avea să se nască Mesia — Betleem. Isaia este și mai precis. El spune : „De aceea Domnul Înșuș vă va da un semn : Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu, și-I va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi) (Ps. 7,14). Evanghelistul

Matei citează acest text atunci cînd redă istorisirea nașterii Domnului Isus. Și el este foarte atent să sublinieze faptul că Maria era o fecioară, logodită, dar încă necăsătorită.

S-a scris foarte mult, în ultimul timp, cu privire la adevărata interpretare a textului din Isa. 7,14, unde expresia ebraică „ALMAH“ este tradusă cu „fecioară“ sau alte traduceri îl redă cu „tînără femeie“.

N-am amintit aceste lucruri pentru a face cele scrise în Isa.

7,14 o dovadă a faptului că „fecioara a născut“, oricît de important ar fi acest text, ci pentru a scoate în evidență că atunci cînd Matei a prezentat raportul despre nașterea Mîntuitorului, el în mod categoric a citat acest text. Veridicitatea celor prezentate de evanghelistul Matei, ca un interpret al Vechiului Testament, este în afară de orice îndoială. Că Matei cita din Septuaginta, este evident, căci expresia ebraică „ALMAH“ este aici tradusă cu „PARTHENOS“ care în limba greacă înseamnă „fecioară“. Oricare lexicon grec, va reda expresia PARTHENOS cu, o persoană ce n-a cunoscut legăturile cu persoane de sex opus, virgină — fecioară.

Semnul pe care Dumnezeu l-a dat și anume că Mesia va fi născut dintr-o fecioară, elimină posibilitatea unei contra-ziceri, sau a venirii în lume a unui fals Mesia. Un fapt și mai important este acela că pruncul va fi chemat „Minunat“. Acest nume, înseamnă — „Dumnezeu este cu noi“, poartă în el adevăratul scop al întrupării Domnului Hristos. „Cuvîntul a devenit trup“.

Un alt punct important — copilul promis va fi un fiu, și nu o fiică.

Inspirația profetică, ca și vestea precisă pe care a adus-o îngerul, sînt categorice în a indica în proorocie sexul copilului. Este evident că îngerul Gabriel i-a spus fecioarei Maria, chiar mai înainte ca ea să se afle „însărcinată de la Duhul Sfînt“, că ea va fi mama unui fiu — chiar „Fiul lui Dumnezeu“, care „va mîntui, pe poporul Lui de păcatele sale“. Mai tîrziu, același înger a vorbit lui Iosif spunînd-

du-i : „Ea va naște un fiu (și nu o fiică), și-i vei pune numele Isus“. Lui Iosif i s-a spus cum să pună numele copilului, de fapt singura contingentă pe care el a avut-o în legătură cu aducerea la existență a Domnului Isus. Mai departe, desigur, el s-a angajat ca copilul să se bucure de îngrijire părintească și de un cămin, atât pentru Isus, cât și pentru fecioara Maria.

În studiile anterioare ne-am referit — în scurt — la genealogia Domnului cum o găsim în Evanghelia lui Matei. În toate cazurile este folosită expresia „a născut“ dar versetul 16 spune : „Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Isus, care se cheamă Hristos“. În alte traduceri ale Bibliei, în engleză de exemplu, este folosită expresia „begat“ care se referă la partea pe care o are bărbatul în aducerea la existență a unui copil, pe când expresia „born“ folosită în versetul 16, se referă în mod exclusiv numai la partea pe care o are femeia în aducerea la existență a unui copil. Atunci când noi citim că „bărbatul Mariei din care S-a născut Isus, care se cheamă Hristos“ expresia „din care“ creditează în mod clar și definitiv faptul nașterii Domnului Hristos din fecioara Maria și numai din fecioara Maria. Domnul Isus a fost conceput prin puterea Duhului Sfânt, dar a fost născut de către fecioara Maria. Primele generații de creștini, din primele veacuri ale erei creștine, nu s-au poticnit de ideea acestei minuni.

Numai în veacurile mai târzii s-au ridicat obiecțiuni în legătură cu nașterea din fecioara Maria. Teologii liberali resping cu insistență minunile și orice altceva ce are contingentă cu supranaturalul.

Să notăm, în scurt, relatarea lui Luca. El a fost primul istorician al bisericii. Cît de recunosători trebuie să fim pentru Ap. Luca. În relatarea lui avem mărturia unui om competent, educat în cele mai bune și avansate idei ale timpului său. Așa era deci educat omul pe care Duhul Sfânt L-a ales să scrie Evanghelia ce-i poartă numele și primele pagini de istorie bisericească din Biserica Creștină. Care este — pentru noi cei credincioși — partea pozitivă a acestui fapt. Răspunsul la această întrebare începe chiar din primul capitol al acestei Evanghelii. Ca cititor al Sfintelor Scripturi nu te-a izbit oare faptul că singura relatare a nașterii Domnului Hristos dintr-o fecioară se găsește tocmai în Evanghelia scrisă de Luca? El pătrunde în detaliu. Aceasta ca și când instinctele sale profesionale erau trezite, spunându-i : „Aici se petrece un lucru minunat ceva extraordinar ; Este de datoria mea, să am grijă ca un raport deosebit să fie făcut și care să cuprindă toate detaliile problemei... Este esențial a recunoaște fără nici un fel de echivoc, divinitatea Domnului Isus Hristos. Dar a nega nașterea Domnului Hristos din fecioara Maria, aceasta constituie primul pas spre negarea divinității Sale“.

Un renumit teolog spunea : „Din punct de vedere istoric și logic, divinitatea Domnului Hristos și întruparea Sa sînt legate de nașterea Sa prin fecioara Maria, și nici un om nu poate susține cu succes vreuna

din ele, fără a le susține pe amîndouă. Acei care obiectează din motive biologice, nu sînt binevoitori a accepta supranaturalul, sau orice fel de interferare a divinității în viața lor.

Și un ultim gînd. „Nașterea din fecioară, constituie cheia cea mare a tezaurului Bibliei. Dacă resping această problemă a nașterii din fecioara Maria, atunci Noul Testament devine o scriere moartă fără de viață, relatînd imaginația unor oameni morți, bine intenționați, dar greșiți, duși în eroare... Acela care scoate în mod violent relatarea nașterii Domnului Isus din fecioara Maria, din Noul Testament, aceasta pentru a fi consecvent, atunci trebuie — tot pentru a fi consecvent — să îndepărteze toate celelalte minuni și cu ele și moartea ispășitoare a Domnului Hristos, învierea, înălțarea și lucrarea prezentă a Domnului de mijlocire înaintea Tatălui pentru cei păcătoși... Nașterea din fecioara Maria este pe deplin stabilită prin mărturia competente și abundente dovezi colaterale, crezute de cei credincioși de-a lungul tuturor veacurilor ca un factor necesar în mîntuirea lor adusă la îndeplinire de către un Mîntuitor veșnic, și care este în permanență activ, privit cu încîntare de către îngerii din ceruri și recunoscut de Tatăl“.

Nașterea din fecioara Maria mărturisește despre dumnezeirea Domnului Hristos. Cineva făcea odată remarca că divinitatea Domnului Hristos nu este cuprinsă în problema naturii nașterii Sale din fecioara Maria. Acest lucru poate fi întrucîtva adevărat din punct de vedere teologic, dar este o realitate faptul că vasta majoritate a aceluia care resping această latură a credinței creștine, resping de asemenea și divinitatea Sa. Dacă noi am cunoaște persoana și lucrarea Domnului Hristos, atunci am clădi pe temelii ce ne-a fost dată de Evanghelii, prima piatră fiind aceea că în timp ce El a avut ca mamă a existenței Sale în trup omenesc o fecioară din această lume, o ființă umană, El n-a avut nici o ființă umană ca tată. Nașterea Sa a fost astfel o naștere miraculoasă. Din acest punct de vedere, ca și în altele, El se deosebea de cei păcătoși.

D. POPA

Curierul
ADVENTIST